

SÖTÉT HAJNAL

ALEXANDRA BRACKEN

Dream
válogatás

Ruby égető fájdalommal a szívében, megtörten indul el az északi gyülekezőhely felé azzal a pár társával, akik még túléltek a kormány Los Angeles-i támadását. Nincsenek egyedül, egy foglyot visznek magukkal: Clancy Gray az elnök fia, aki hasonló különleges tulajdonságokkal rendelkezik, mint Ruby. Egyedül a lány képes arra, hogy kordában tartsa őt, azonban elég egyetlen pillanatnyi óvatlanság, és Clancy azonnal zűrzavart kelthet a többiek tudatában.

Egyetlen fegyverük egy ingatag titok: bizonyítékuk van arra, hogy a kormány tudja, mi indította el pusztító útjára a titokzatos betegséget, amely megtizedelte Amerika tizenéveseit, és ami miatt a túlélők különleges, ám veszélyes képességekre tettek szert, amelyek titokban tartása érdekében elzárták őket a világtól. A fellépő belső viszályok azonban azzal fenyegetnek, hogy megakadályozzák az egyetlen esélyt arra, hogy felszabadítsák a táborokat, ahol számos Pszi-képességű társuk szenved.

Mindeközben visszatér a csapathoz Liam, aki iránt Ruby érzelmei csak erősödtek. A lánynak meg kell küzdenie a fiú tudatába való behatolás fájdalmas utóhatásaival, azonban tudja, hogy meg kell erősödnie, így Liam bátyjához, Cole-hoz fordul segítségért. Megfelelő edzésre van szüksége, hogy képes legyen harcolni Gray elnök és kormánya ellen. Ám Cole-nak is megvannak a maga démonjai, és egyetlen, végzetes hiba mindent elpusztíthat.

ALEXANDRA BRACKEN

a New York Times és a USA Today bestsellerszerzője. Arizonában született és nőtt fel, majd keletre indult, hogy a virginiai College of William & Mary angol és történelem szakos hallgatója legyen. Ezt követően egy darabig a kiadványterületén dolgozott, mára pedig már minden idejét az írásnak szenteli, olyan sikerkönyveket alkotva, mint a Sötét elmék-trilógia részei, vagy Az idő vándorai.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.alexandrabracken.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Ruby és a többi Pszi-képességű gyerek történetének folytatása méltó lezárása a trilógiának. Izgalommal, veszélyekkel és érzelmekkel telítve vívják meg az utolsó, nagy harcot. Kihagyhatatlan!”

School Library Journal

„A Sötét elmék-trilógia lezárása éppen olyan szép, megrendítő, lélekfacsaró és egyben felemelő, mint amilyennek az olvasók remélték. Az író nő egészen az utolsó pillanatig csavarja a történet szálait, hogy a legvégéig izgulhassunk kedvenc főhőseink sorsáért. A rajongók odáig lesznek a tökéletes befejezéstől.”

Booklist Online

„Ez a könyv igazi érzelmi hullámvasút! A romantikus sci-fik és az örült kalandok rajongóinak nem lesz okuk panaszra. A sorozat befejező részében minden kérdésükre választ kapnak, de csak kellő izgalom és feszült várakozás után. A csodás karakterek rengeteget fejlődtek az első rész óta. Remek lezárás!”

Goodreads

„A Sötét hajnal tökéletes befejezése a fantasztikus trilógiának. Mindent megtalálhatunk benne: akciót, kalandot, szívszorító pillanatokot és érzelmeket, valamint fordulatos történéseket, csodás karaktereket, barátságokat, és számtalan lélegzetelállító összetevőt.”

Amazon

**Dream
válogatás**

ALEXANDRA BRACKEN

SÖTÉT
HAJNAL

— részlet —

KETTŐ

MIRE FELÉRTEM A RAKTÁRHÁZ második szintjére, a mellkasomban mintha tűz égett volna, a fejemben pedig sötét gondolatok kavargtak és félelem. A tűzlétra megzörrent, ahogy Sen elindult utánam, és nem tudtam elég gyorsan bejutni az ablakon, hogy minél távolabb kerüljek tőle. Benyomtam a sötét terepdzsekit, amit az ablak elé akasztottak, hogy ne jusson ki a gyenge benti fény, átcsúsztattam a lábam a peremen, és becsusszantam.

Tekintetem idegesen ugrott egyik gyenge gyertyalángcsoporttól a másikra, a sötét helyeken átsiklottam. Minden gyerek a helyiség túlsó végében kucorgott, mintha Gates és Ferguson vette volna rá őket, hogy oda húzódjanak, mert csak akkor adnak nekik ételt, ha jók lesznek.

Nincs itt Cole, gondoltam, végigsimítva a hajamon. – *A francba!* Szükségem van rá. Tudnia kell erről. Ki kell találnunk valamit.

– Némi köszönet nem ártana – mordult fel Gates.

Szavai mintha port vertek volna fel a helyiség néma csendjében. Rögtön hangok hallatszottak, halk, gyors köszönet, aztán a gyerekek újra elcsendesedtek; csak a padlót és egymást figyeltek. Megértettem már, amit addig nem akartam magamnak beismerni. Az a sok hónapnyi, sokévnnyi kiképzés az ügynökökkel, a velük együtt vívott harcunk... abban a pillanatban semmivé lett, amikor meggyőzték magukat, hogy pénzzé lehet tenni minket.

Megtaláltam azt a három arcot, amit kerestem. Vida visszaért a saját portyájáról; sötét bronzszínű bőrén csúnya vágás húzódott, amit Dagi éppen megpróbált bekötözni. Mellette volt a fekete hátizsákom. Az ajkamba haraptam, hogy ne mutassam

ki, milyen megkönnyebbülést érzek. Abban a fekete hátizsákban voltak a kutatási eredmények, amiket megmentettem Clancytól, aki el akarta égetni az egészet... a tanulmányokat, a táblázatokat, a grafikonokat, a számunkra érthetetlen orvosi szövegeket, amelyeket az anyja állított össze, aki kutatóként az IAAN ellenszerét kereste.

– Dagi, esküszöm, ha nem hagyod abba ezt a kibaszott *aprólékoskodást*... – szisszent fel Vida.

– Legalább engedd, hogy fertőtlenítsen a sebet! – tiltakozott.

Liam a falnak támaszkodva, térdét felhúzza, karját a térdére támasztva ült. A szeme sarkából Gatest figyelte, ugyanolyan komoran, ahogy a támadás óta mindig. Nem nyúlt az ételadagjáért; amikor megkapta, egyszerűen áttolta Dagi elé.

Az ügynökök őket is átadnák. Mi lett volna, ha nem látom meg őket ma éjjel... ha nem állok meg, és nem hallgatom ki, mit mond Sen meg a másik két ügynök? El akarták altatni az éberségünket, simán nyélbe ütötték volna az üzletet a következő néhány napban. Nem maradt volna időm semmire. Nem tudtam volna tenni semmit. Miből gondoltam, hogy mindannyiukat meg tudom védeni? Hiszen arra is képtelen voltam, hogy egyetlen gyereket megóvjak akkor, mikor a legnagyobb szüksége lett volna rám. *Jude...*

Sen a vállamnak ütközött, amikor becsúszott a helyiségbe mögöttem. Alig éreztem.

Tudtam, hogy nem a földön járok, de nem számított... olyan volt, mintha alagútban szorongnék, vakon nyomakodva a beomlott falak között, amelyek bármelyik pillanatban ránk omolhatnak. Távoli sikolyok, vak szemek kísértettek, és a beton repedésének moraja; leomló föld, ami mindent szétlapít, ami az útjába kerül. A csukott szemem előtt lebegő arc szeplős, szeme őzbarna, tágra nyílik, ahogy végignézi, miként ér véget az élete. Láttam mindent, de őket semmi nem állította meg. Egyetlen jó emlék sem volt elég erős ahhoz, hogy eloszlassa a lidércnyomást: hogyan siklott át Jude örökre a sötétségbe.

Éreztem, hogy elvesztem a kapcsolatomat a külvilággal. Teszem minden idegszála megfeszült, zsigereim valósággal pezsegettek, nagyobb sebességre kapcsoltam. Addig gyűlt bennem a feszültség, míg már biztosra vettem, hogy ott helyben összeroppanok.

A gondolattól pedig, hogy az összeomlás mindenki szeme láttára fog bekövetkezni, az egész még sokkal rosszabb lett.

Olyan gyengéd volt az érintés a derekamon, hogy először észre sem vettem, mégis elég határozott ahhoz, hogy az ajtó felé fordítson, és elég erős, hogy megtartsa, mikor az első lépésnél a térdem megbicsaklott.

Az egyre kisebb helyiségen kívül a folyosó legalább tíz fokkal hidegebb volt. Elég csend és sötétség vett körül ahhoz, hogy ne érezsem úgy, mintha a bőröm felhólyagosodna az ereimben keringő forró vértől. Csak néhány lépést tettem a folyosón, épphogy az ajtóból ne lássanak, aztán gyengéd kezek segítettek leülni, fejemet felhúzott térdemre hajtották. Ismerős kezek hámozták le vállamról a dzsekit, simították ki nedves hajamat erősen verejtékező tarkómból.

– Minden rendben, kicsim – mondta Liam hangja. Valami hűvösség érintette a nyakamat... talán hidegvizes palack. – Csak lélegezz mélyeket!

– Nem... nem tudok – mondtam hebegve, zihálva.

– Dehogynem – nyugtatott.

– Muszáj... – felemeltem a kezemet, a nyakamhoz kaptam, mintha el akarnék távolítani valamit, ami légcsővem köré tekeredve fojtogat.

– Most nem kell semmit tenned – mondta halkán. – Minden rendben van.

Semmi nincs rendben. Fogalmad sincs, akartam mondani. Éles fájdalom hasított a jobb halántékomba. Minden múltó pillanattal erősebben és erősebben lüktetett.

Az, hogy megérintettem, sokat segített. Sikerült fegyelmem magamat, mellkasa légző mozgásához igazítottam a lélegzetemet. A hideg levegő lassan megtette a hatását, kibogozódtak a koponyám első harmadában fejfájássá csomósodó gondolataim. A nyomás csökkent annyira, hogy felegyenesedhettem, és a falnak dőlhettem.

Liam még mindig előttem guggolt. Kék szemével az arcomat pásztázta. Szemöldöke kisimult, a ráncok eltűntek a homlokáról, és ő is felsóhajtott. Fogta a vizespalackot, és egy kicsit öntött belőle a hátsó zsebéből előhúzott cowboykendőre. Lassan, gyengéden letörölte a vért, a koszt a kezemről, arcomról.

– Jobban érzed magad?

Bólintottam. Elvettem tőle a palackot, hogy igyak egy kortyot.

– Mi történt? – kérdezte. – Jól vagy?

– Én csak... – Képtelen voltam elmondani neki. Ő és Dagi napok óta azt tervezték, hogyan léphetnék meg a többiektől, és hagyhatnánk el a várost. Az a kis gyűlölet, ami még benne volt, csak az ügynökökre irányult. Ha megtudja, mi történt, még ma éjjel próbálkozna valamivel, hogy elszökjünk. Vagy ami ennél is rosszabb: lehet, hogy önkéntelenül elárulna minket az ügynököknek. Soha nem volt képes úgy leplezni az igazi érzéseit, mint Cole. A többiek úgy olvasnának az arcáról, mint az újságból, és nagyon gyorsan megszabadulnának tőle, nehogy riassza a többi gyereket.

– Semmi, semmi, csak egy kicsit besokalltam.

– Gyakran történik ilyesmi veled? – kérdezte. Lábát keresztbe téve ült előttem.

Szentséges ég! Ezekről a rohamokról sem akarok beszélni. Egyszerűen nem vagyok rá képes. Még neki sem. Akkor beszél-nem kéne Jude-ról, arról, hogy mi történt, és mindenről, amiről nem volt időnk beszélni azóta, hogy elszabadult a pokol. Ezt legalább mintha megérezte volna.

– Egész nap távol voltál. Már kezdtem aggódni.

– Eltartott egy ideig, amíg találtam valakit, akit használni tudtam. Nem csak lófráltam odakint felelőtlenül.

– Ilyet nem mondtam. Csak jó lett volna, ha megmondod, merre mész.

– Nem hiszem, hogy meg kellett volna mondanom.

– Nem kell megmondanod. Nem vagyok az őriződ. Nem tartozom felelősséggel azért, hogy mit csinálsz, vagy mit nem csinálsz. Csak aggódtam érted, oké?

Nem szóltam semmit. Mostanság ez így ment közöttünk. Együtt voltunk, de csak a nem fontos dolgokban... nem úgy, ahogy alig néhány hónapja viszonyultunk egymáshoz. Miután olyan nagy árulást követtem el ellene, miután eljátszottam a bizalmát, nem tudtam, visszaállhat-e valaha közöttünk az a régi kapcsolat. Az sem javított a helyzeten, hogy éreztem, visszacsúszom abba az egyetlen létmódba, amit ismertem; küzdök a fejemben kavargó gondolatokkal, csapdába ejtem őket, hogy ne fertőzzenek

meg senkit. Gondosan építettem fel közöttünk ezt a láthatatlan falat, tégláról téglára, folyton raktam ezt az akadályt magunk közé, akkor is, amikor öleltem, amikor megfogtam a kezét, amikor megcsókoltam.

Tudtam, hogy nagyon önző vagyok, az is önzés, hogy ennyit elveszek tőle, amikor én semmit sem adok neki cserébe... de muszáj, hogy itt legyen. Szükségem volt a jelenlétére, arra, hogy mellettem, mögöttem legyen. Látni akartam az arcát, hallani a hangját és tudni, hogy biztonságban van, és megvédhetem. Csak így bírtam ki minden egy napot.

De Liam mellett lehetetlen volt begubózni, elkülönülni. Liam lételeme a beszélgetés. Mélyebben érezte a valóságot, mint bárki, akit ismertem ezen a világon. Napok óta próbált ilyen beszélgetéseket folytatni velem. *Nem vagy felelős azért, ami Jude-dal történt. Nem vagy felelős azért, ami a biztonságos házban történt...*

– Ruby, komolyan kérdezem: mi történt?

Lazán fogta a csuklómat.

– Ne haragudj... – sűgtam, mert mi mást mondhattam volna?

– Ne haragudj! Nem akartam ilyen... Nem akartam leharapni a fedet. Semmi sem történik. Meg kellett volna mondanom neked, hogy nincs semmi, de nagyon kellett sietnem.

És tudtam, hogy megpróbálnád elmondani nekem, mennyire veszélyes, amire készülök, megpróbálnál lebeszélni róla, és nem akartam veszekedni.

– De elértem, amit akartam. Megtudtam, hogy juthatunk ki innen.

Ajka vékony vonallá feszült, ahogy nézett, és csak nézett. Mintha egyáltalán nem lenne elégedett ezzel a válasszal, de nagyon is hajlandó volt ejteni a témát egy másikért.

– Ez azt jelenti, hogy végre beszélhetünk a következő lépésről?

– Cole nem fog elengedni minket.

Különösen téged nem.

– Megkereshetnénk a szüleimet...

– Nem ugyanolyan veszélyes céltalanul autózni és anyádat meg Harryt keresni, mint a többiekkel maradni? Ez a mi harcunk... amit mindig is akartunk. Emlékszel? Cole és én megállapodtunk,

mostantól arra koncentrálnak, hogy segítsünk a gyerekeknek... hogy felszabadítsuk a tábort.

Legalábbis ezt akartuk, amikor még az East River táborban voltunk. Akkor Liam volt az irányító; ő szervezte, hogy kimene- kítsük a gyerekeket az úgynevezett rehabilitációs programokból. Talán ostobaság volt azt remélnem, hogy ami ott történt, nem befolyásolja az álmait. De a tekintete erre a folyosón távolabbra, a felé az ajtó felé rebbent, ahová csak Cole és én léphettünk be. Szörnyeteg volt odabent.

– Most már Cole is ezt mondja, és úgy néz ki, az ügynökök ezúttal igyekeznek jópofizni. De vajon meddig? Mikor kezdenek el megint csak és kizárólag a saját céljaikkal foglalkozni?

Igyekeztem uralkodni magamon, nehogy összeressenek. *Ha- marabb, mint gondolnád.*

– Ez már nem a Liga.

– Pontosan. Annál sokkal rosszabb lehet.

– Nem, ha itt vagyunk és megakadályozzuk, hogy így történ- jen. Nem adhatnánk az egésznek egy kis kifutást? Meglátjuk, mi történik. Ha rosszra fordulnak a dolgok, kiszállunk. Megígérem. Ha másért nem... akkor azért, mert tudnom kell, hogy Cate és a többiek sikerrel jártak-e. Ha igen, akkor megvárnak minket. Nála van a Leda Corp memóriakártyája, rajta az IAAN kutatási adatai. Ha azt az információt össze tudjuk hozni a gyógymód- dal... akkor nem csak magunkon segítünk, hanem minden szüle- tendő gyereken.

Liam tagadón ingatta a fejét.

– Nem akarom, hogy úgy érezd, ez az egész teljesen hiábavaló volt, de mi van akkor, ha egyetlen hasznos oldal sincs azok között, amiket a tűzből mentettél ki? Hiszen nem értünk belőle semmit. Ha ma éjjel cafatokra tépnénk az összes papírt, akkor sem vál- tozna az életünk. Nem akarom, hogy csak... abban a reményben ragaszkodjunk ehhez a gondolathoz, hogy egyszer majd valami- kor valami értelme lesz.

Tudtam, hogy amit mond, az teljesen igaz... De ezek a szavak olyan haragot, olyan dühös tagadást gerjesztettek bennem, hogy kis híján ellöktem magamtól. Abban a pillanatban semmi szük- ségem nem volt a valóságra. Reményre volt szükségem, hogy ha

a megperzselődött papírokra nézek, az ismerős szavak mögé láthatok: *Hóesés-művelet. IAAN. A Professzor.*

Ha feladom az utolsó reményt, az azt jelentené, hogy az a röpké pillanat, amikor úgy éreztem, legyőztem Clancyt, nem volt győzelmi pillanat. Azt jelentené, hogy végső soron mégis ő győzött. Azt jelentené, hogy túlélte a központ lerombolását, és az adatok, amiknek az előlünk való eltitkolásáért olyan keményen harcolt, mégis hasznavehetetlenek.

Szükségünk volt erre. Nekem személy szerint szükségem volt rá. Gondolatban a családomat láttam, ellenfényben. A kép egy pillanat alatt eloszlott, másik jött a helyébe: Sam, a 27-es barakk árnyéka, Sam beesett, sápadt arca; elhalványodott, mint valami kísértet. Végtelen sorozatban jöttek az arcok... akiket Thurmond árammal védett kerítése mögött hagytam

Ujjaimat a combomba vájtam, olyan erővel csavartam a nadrágom anyagát, hogy azt hittem, elszakad. A szörnyű igazság az volt, hogy bármennyire igyekeztem tagadni magam előtt, alapvető információk hiányoztak. És Clancy elintézte, hogy az egyetlen személlyel, akinek ezek az adatok a birtokában voltak, az anyjával, Lillian Grayjellel ne beszélhessünk.

– Nem adom fel – mondta Liam éles, határozott hangon. – Ha ez nem sikerül, találunk valami mást.

A kezem megmozdult, ujjaimat végighúztam az arcán, borostás bőrét simogattam. Felsőhajtott, de nem szólt semmit.

– Nem akartam szembeszegülni veled – jegyeztem meg halkán. – Soha nem akartam veszekedni veled.

– Akkor ne tedd! Ilyen egyszerű, kicsim. – Homlokát a homlokához támasztotta. – De ezekről a dolgokról együtt kell döntelnünk. A fontos dolgokról. Ígérd meg, hogy így lesz.

– Megígérem – súgtam. – De visszamegyünk a Ranchre. Vissza kell mennünk.

Mielőtt a központot megépítették, a Liga Észak-Kaliforniában működött; az a bázist becézve csak Ranchnek hívtuk. A helyet most igen erősen őrizték... helyesen, hiszen az volt az „utolsó menedék”, ahová vészhelyzet esetén visszamehetünk. Csak a vezető ügynökök – köztük Cole – dolgozott a Ligának akkoriban, és csak ők tudták, hogyan lehet eljutni oda.

Ha Cate-nek sikerült kijutnia, akkor ott fog várni ránk. Lelki szemeim előtt megjelent, ahogy a hosszú folyosón járkál fel-alá, mintha arra számítana, hogy bármelyik pillanatban betoppanhassunk az ajtón. Nem tenne semmit a szabályok ellenében. Mostanra biztosan nagyon aggódik.

Ekkor egy gondolat csusszant a tudatomba, és kiűzött minden reményteli képet. El kell mondanom neki.

Szentséges ég, miért nem gondoltam erre! Nem tudja. Honnan tudná? Megbízott bennem. Azt mondta, hogy vigyázzak rá. Fogalma sincs, hogy Jude...

Behunytam a szemem, és csak arra gondoltam, hogy Liam keze lassan, gyengéden a gerincemet simogatja.

– ...ez meg mi a franc? – Sen hangja csattant a folyosóra a szobából, kipukkasztva a bizalmas beszélgetésünk buborékát. – Stewart, egy halom szarságot meg hülyeséget csináltál... szóval rengeteget... de ez... ez...

– Ez egyenesen zseniális? – szólta Cole hangja, és szinte hallottam a vigyorgást. – Szívesen.

Talpon voltam, mielőtt Liam bosszúsán nézhetett volna rám.

– Gyere – mondtam. – Valami történik éppen.

– Persze, persze – felelte Liam, kezét a derekamra csúsztatva, és a szoba felé terelt. – Mikor volt úgy, hogy Cole-lal nem történt valami?

Az ügynökök olyan szorosan álltak az ablak mellett, hogy csak Cole fekete kötött sapkáját láttam a fejek mögött. A gyerekekre pillantottam. A többség állt, látni akarták, mi történik.

– Roo?

Hátam kiegyenesedett, a név hallatán megremegett a gyomrom. Nico hangja felé fordultam.

– Igen?

– Minden... Minden rendben van? – kérdezte, az ügynökökre nézve.

– Szerinted? – csattant a hangom.

Nico összeresztette a hangomtól, amitől valahogy még dühösebb lettem. Semmi rokonszenv nem maradt bennem iránta. A szomorú, riadt, áruló Nico. A Zöldek nem tudták, mint kezdjenek magukkal, ha rájöttek, hogy egyetlen elektromos szerkezetet

sem lehet használni, és a két Sárga nem tudja őket újra életre kelteni. Nico az ideje nagy részét alvással töltötte; csak rólam és Vidáról vett tudomást, de velünk is csupán pár szót váltott.

Égészen addig sajnáltam, hogy Clancy manipulálta, amíg rá nem jöttem, hogy ha Nico egyáltalán nem adott volna Clancynak információt a *Hőesség-műveletről* és az anyja hollétéről... ha nem lett volna annyira ostoba, hogy megkérje az elnök fiát, hogy keressen meg minket... akkor nem kerültünk volna ebbe a helyzetbe. Akkor Jude még élne, és nem lennénk az elviselhetetlen, pokoli Los Angelesbe zárva.

– Ruby... – szólt Liam rosszalló hangon. Nem érdekelt. Nem azért vagyok itt, hogy ezt a gyereket vigasztaljam.

Felemeltem a kezem, ahogy Dagi és Vida átnyomakodott az ügynökök között, és megállt mellettünk, de Dagi a biztonság okáért rákérdezett:

– Jól vagy? Megsérültél?

– Nem, Daginagyi. Haldoklik. Ott fog elvérezni a lábad előtt – felelte Vida rosszalló pillantással. – Sikerült megtudnod, amit akartál?

– Igen...

– Elnézést, hogy kimutatom a *barátom* iránti aggodalmamat – mordult Dagi, hirtelen felé fordulva. – Csak most tudatosult bennem, hogy az együttérzés teljesen idegen a pszichopátáknak...

– Ez a pszichopata alig karnyújtásnyira alszik tőled – emlékeztette Vida negédes, könnyed hangon.

– Nahát, milyen kedves barátaink vannak! – jegyezte meg Liam.

Én már kivontam magamat a beszélgetésből. Cole pillantott ránk, szemöldöke néma kérdéssel rebhent meg. Bólintottam, megfordult, és lenézett... a mellette álló nőre.

Középkorú asszony volt, világos olajbarna bőre megereszkedett, ráncok látszottak rajta és megerőltetés. Az egykor drága tengerészkek ruha szoknyarésze a varrásnál felszakadt, haja kibomlott a kontyból, szürke foltok voltak benne; nem lehetett megállapítani, hogy a haja ősz, vagy cementpor színezte. Tágra nyílt, sötét szemével körülnézett a helyiségben, meglátta a gyerekeket.

– Tudod, ki ez? – kérdezte Cole.

– Civil, aki most azonosítani tud minket, és feljelenthet a katonánál – vágott vissza Sen.

– A nevem Anabel Cruz – mondta a nő meglepő méltósággal ahhoz képest, hogy mindkét cipőjéről letört a magas sarok.

– Szentséges ég, ti csökkött agyúak! – szólalt meg Cole, amikor csak üres tekintetek néztek vissza rá. – Kalifornia állam egyik szenátora! A Szövetségi Koalíció nemzetközi összekötője! Ő dolgozott a kapcsolatok létesítésén, és hogy segíelyeket kapjunk külföldről.

Sent ez mintha egyáltalán nem győzte volna meg. Kezét csípőre téve megint szembeszállt Cole-lal.

– Egyáltalán tettél kísérletet arra, hogy a személyazonosságáról meggyőződj? Ha a Szövetségi Koalíció vak volt, miért nincs internálótáborban?

– Tudok beszélni – szólalt meg Cruz szenátor. Tekintete boszúsán villant. – Amikor megkezdődtek a támadások, nem voltam a központban, hanem az Amplify munkatársaival találkoztam.

– Ez az új, föld alatti hírügynökség? – kérdezte Gates.

Liam zavartan fordult felém. Halkan, néhány szóval elmagyaráztam neki, ahogy tudtam. A csoport két-három éve működött. Szerintem többnyire olyan újságírókból és szerkesztőkből állt, akiket Gray lapátra tett, mert olyan „veszélyes” témákkal foglalkoztak, mint a lázongások és a tiltakozások, és nekik most illegálisba kellett vonulniuk.

Liam szája tátva maradt a csodálkozástól, szeme megvillant.

– Igen... – felelte Cole, a többi ügynökre nézve. – Tudom, hogy ez elárul valamit a szenátor asszony józan ítélőképességéről, de...

– Tessék? – A szenátor karba fonta a kezét.

– Cole úgy érti, hogy az Amplify nem éppen arról híres, hogy minden sztorijuk eljut a hírfogyasztókhoz – mondta Sen, tekintetével ismét végigpásztázva a nőt. – Időnként itt-ott elérnek sikereket, aztán Gray lekapcsolja őket. Online, a közösségi médiában, azokon az oldalakon, amiket még nem blokkoltak, gyorsan emészthető, mocskos pamfleteket tesznek közzé. Túl kevés emberhez jutnak el. Szóval nagyjából szart sem csinálnak.

Nyilvánvalóan ez volt az egyetlen dolog, amiben Cole és Sen egyetértett.

– Az újságíró itt ragadt a városban – közölte Cole a többiekkel.
– A szokásos portyámat tettem, amikor hallottam, hogy a hadsereg lerohan egy közeli épületet. A pasit követték, őt mérték be, nem a szenátor asszonyt. A helyszínen lelőtték. És valószínűleg a szenátor asszony is erre a sorsra jutott volna, ha nem igazolja magát a helyszínen.

– Ekkor jöttél te, és igazi hősként megmentetted a helyzetet – jegyezte meg Sen grimaszolva. Az ügynöknő iránt érzett gyűlöletem kezdte elvenni a józan eszemet. Éreztem, hogy önkéntelenül egy lépést teszek előre. – És csak annyit értél el, hogy hoztál egy újabb etetni való száját.

– Erről jut eszembe... – szölt Cole, azzal lecsúsztatta válláról a hátizsákot, és átadta az egyik Zöldnek. – Rábukkantunk egy rendes bioboltra. Elég jó áruk voltak a hűtőikben. Gyümölcsle, ilyesmi. Nem sok, de jobb, mint az a szemét, amit eddig ettünk.

A Zöld lány úgy nézett, mintha Cole születésnapj tortát adott volna a kezébe, amit ő maga süttött és díszített. Dagi annyira gyorsan termelt mellette, és olyan hamar kibontotta, mintha nem is két lábon, hanem teleportálva ért volna oda. A többiek beálltak mögé, megköszönték a szállítmányt Cole-nak, és egy egész almát próbáltak visszaadni neki.

– Köszönöm, én nem kérek – mondta, aztán visszafordult Sen felé. Még az arcán volt a mosoly, és Sen mély megvetése láttán egyre szélesebb lett. De én láttam, hogy valami veszélyes dolog húzódik Cole csendessége mögött: arról vettem észre, hogy kissé jobbra biccentette a fejét. Olyan volt, mintha meccs készülődne, és az ellenfelek egyike csak egy kicsit lenne keményebb a másiknál.

– Meg vagyok lepve, Sen. Azt hittem, jobban örülsz majd, hogy ilyen ember kerül a csapatunkba. Amint kijutunk innen, a szenátor asszony nagyon hasznos lehet abban, hogy elmondjuk a világnak, mit csinálunk – mondta könnyedebb hangon. – Új fejezetet nyitottunk, nem?

Persze. Annyiban, miszerint Sennek egyáltalán nem érdeke, hogy kapcsolatba lépjünk a világgal. Azt akarta, hogy a világ legyen körülöttünk. Mégis kérdés feszült Cole szavaiban... kihívás. Minél tovább tartott ez a feszült pillanat, a többi ügynök annál kényelmetlenebbül érezte magát. Toporogtak, egymásra pillan-

tottak. Néhány Zöld, a gyorsabb felfogásúak láthatóan mélyebben beleláttak ebbe, többet olvastak ki belőle, mint a többiek, akik mintha elkönnyvelték volna, hogy csak a szokásos feszültség robbant ki a szokásos problémák mentén.

Tudja. Furcsa bizonyosság bizsergett a tudatom mélyén. Lehet, hogy Cole nem ismeri a pontos részleteket, de mintha megérezte volna, hogy nem tartják be a szavukat, nem segítenek nekünk felszabadítani a táborokat. Csapdát állított Sennek. Rá akarta bírni, hogy ezt ismerje el a gyerekek előtt.

– Örömmel megosztanám veletek a gondolataimat – szolt Cruz szenátor asszony. – Feltéve, ha valahogy ki tudunk jutni a városból.

Hirtelen minden tekintet felém fordult.

– Igen... valóban az a helyzet, amit feltételeztünk. Nincs elég emberük arra, hogy egyszerre járőrözzenek az utcákon és az autópálya mentén. Van néhány olyan szakasz, ahol nincs élőerős őrzés, csak néhány autót tettek ki, és fényszórókkal világítják a területet.

Los Angeles autóstérképéhez léptem, amit a falra rögzítettünk. Egy közeli kocsiban találtuk. Rámutattam arra a három pontra, amit a katonanő tudatában találtam. Büszke voltam magamra, mert nem remegett meg a hangom, miközben sötét képek kezdtek bekúszni a gondolataimba. PSF-ek. A vörös pszí-jelek. Erős, műanyag gyorskötözők. Betömött szájak. Pénz. Fegyverek. Képtelen voltam az ügynökökre nézni. Most, hogy tudtam, mit akarnak valójában, hogyan akarják meghálálni, hogy kijuttatom a seggüket a városból, a tudatom mélyén egy kis komor hang szólalt meg: *hazudj!* A hang azt akarta, hogy fontos részleteket hagyjak ki a beszámolómból. Hadd kerüljenek olyan közel a veszélyhez, hogy megégessék magukat.

– Tessék! Jelöld meg a helyeket! – szolt Cole, azzal tollat adott a kezembe.

Gates mondott valamit, halkán, csak magának. Felé fordultam, kezemet keresztbe fontam a mellkasom előtt, egyenesen a szemébe néztem. Rögtön elkapta a tekintetét, úgy tett, mintha a száját és az orrát törölgetné az inge ujjával. A villanásnyi félelem, amit a tekintetében láttam, jobbat tett az önbizalmamnak,

mint az, hogy Cole a vállam fölött a térkép felé hajolva nyugatón a fejemre simította a kezét, ahogy a berajzolt jeleket nézte.

– Biztos vagyok benne, hogy több ilyen hely is van, de csak ezeket láttam.

Cole körülnézett a helyiségben, magában azt számolta, hány embert kell egy-egy csoportba beosztani, ha csak három ponton lehet kijutni.

Tizenhét gyerek. Huszonnégy ügynök. Hússzal kevesebb, mint ahányan a főhadiszállás felszabadítására érkeztek. Öten meghaltak az első támadásban, a többiek dezertáltak. Öt-nyolc csoportot kell alkotni. Ez megvalósítható.

– Gyorsan kell mozogni és pontosan időzíteni – jegyezte meg Sen. – Lehet, hogy több száz mérföldet kell gyalogolnunk, mire olyan területre érünk, amit nem érintett az elektromágneses impulzus.

– Azt is bejelölték a térképen, amit láttam – feleltem, azzal megint levettem a kupakot a tollról, és felvázoltam nekik a területet. Nyugaton Beverly Hills, keleten a Monterey Park, északon Glendale, délen Compton határolja. Tulajdonképpen nem nagyon nagy terület. Legalábbis kisebb, mint amire számítottam.

– Ma éjjel kijelöljük a csapatokat, és néhány óra múlva indulunk... hajnali három és négy körül megfelel?

– Alaposan át kell gondolnunk a stratégiát! – tiltakozott Gates. – Ellátmányt kell gyűjtenünk.

– Nem. A legfontosabb, hogy minél előbb kijussunk ebből az átkozott városból – mondta Cole. – A többiek várnak ránk a Ranchen.

Megragadtam Cole csuklóját, az ajtó felé pillantottam.

Alig észrevehetően bólintott, aztán újra a többiekre figyelt.

– Most gyorsan feküdjetek le aludni, mert pár órán belül indulunk. Igen, Blair, ezt szerettem volna hallani – mondta az egyik fiatalabb Zöld felé fordulva, aki izgatott örömének adott jól hallható hangot. – Hamarosan megváltozik körülöttünk a környezet.

– Nem hozhatsz ilyen döntést úgy, hogy a többiek nem szólhattak bele – vágott a szavába Sen.

– Tudod mit? Szerintem éppen az imént tettem meg. Van valakinek valami gondja ezzel?

A helyiségben nagy csend lett. A gyerekek fejüket ingatva jelezték, hogy nekik nincs ellenükre a döntés, az ügynökök arcán azonban komor, feszesen aggódó kifejezés ült. De egyikük sem szólalt meg.

– És mi van az internálótáborokba zárt emberekkel? – tette fel a kérdést Cruz szenátor, azzal elindult felénk, hogy ő is megnézze a térképet. – Őket a sorsukra hagyjuk? Én inkább itt maradnék és...

– Hagyná, hogy elkapják, és bíróság elé állítsák? – vágott a szavába Cole. – Azt mondta, nagy tárgyalásokban volt a világ vezető hatalmainak képviselőivel; miért akarná ezeket félbeszakítani, ha az eredményük mindenki segíthetne? Hacsak nem hazudott róluk.

– Nem hazudtam – vágott vissza a szenátor. – Azok az emberek a táborokban a barátaim és kollégáim. Az életünket kockáztattuk, amikor megpróbáltuk helyrehozni ezt az országot.

– A közvélemény előbb-utóbb megtudja, mi történt itt – ígérte Cole. – A foglyok nem fognak sokáig a táborokban maradni. Erről gondoskodom. Ön pedig segít nekem.

A beszélgetés ekkor megváltozott; inkább stratégiáról szólt, arról, hogy mi a lehető legjobb csoportbeosztás, és melyik utcákon induljunk észak felé.

– Mindenki jól van? – kérdezte Cole a gyerekeket, és lassan elindult az ajtó felé. Gyorsan rám pillantott, aztán folytatta: – Mindenkinek van elég ennivalója?

– *Ijgeeeen!* – felelték kórusban. Persze hazudtak. Arra gondoltam, vajon azért hazudnak-e, mert tudják, hogy az igazságtól Cole nagyon csalódott lenne, vagy azzal arra készítenék, hogy újra ki-menjen élelemért. Ha Cole csak arra lenne képes, hogy rávegyen egy macskát, mondjon le a bundájáról, akkor is megnyerné a gyerekek bizalmát, egyszerűen azzal, hogy úgy viselkedik, mint aki valóban törődik velük.

– Jól jön ez majd a pókerbajnokságon – tette hozzá az egyik Zöld srácrá mutatva, aki mellett éppen elhaladt. – Azt a trófeát akarom, Sean. Szóval jól vigyázz!

Sean felhorkant.

– Próbálkozz csak, öregfiú. Majd meglátjuk, sikerül-e lépést tartanod velem.

Cole úgy tett, mintha épp szíven lőtték volna.

– Szemtelen kölykök! Tudnék mit tanítani nektek a győzelemről...

– Illetve arról, amit mi inkább csalásnak nevezünk – szólt oda nekünk Liam az ablak mellől, ahol Dagival, Vidával, Nicóval és egy másik Zöld fiúval álldogált. Tekintetem a hátukról a kezükre és a lábukra rebbent. *Hol van?*

– Ezért volt mindig vesztes – jegyezte meg Cole a többiekre kacintva.

Az ügynökök a helyiség másik felébe tömörültek, hogy közelebb legyenek a térképhez, feltételezhetően azért, hogy saját tervet eszeljenek ki. Akármit akart mondani nekik Cruz szenátor, figyelembe sem vették. Mintha nem is létezett volna.

Hol van a hátizsák? Megkerültem a gyerekeket, akiktől nem láttam a helyiség minden szegletét. A padlón is végignéztem... aztán megtaláltam. Ferguson ügynök vállán volt. Testem hőmérséklete hirtelen legalább öt fokot emelkedett. És tudtam, abban a pillanatban tudtam, hogy ha vissza akarom szerezni a betegség gyógymódjának az eredményeit, kényszerítenem kell őket... erőszakkal kell rávennem őket, hogy adják vissza.

Cole elérte a folyosó ajtaját, és oldalra biccentette a fejét. Vártam egy percet, mielőtt utána mentem. Ha az ügynökök észrevették is, nem érdekelte őket. Hiszen mindent megkaptak tőlem, amire szükségük volt ahhoz, hogy véghezvigyék a tervüket, ugye?

A folyosón még mindig jó tíz fokkal hidegebb volt, mint a szobában; amint kikerültem az ajtón kiszűrődő halvány fény sávjából, alig láttam a lábam elé. Egy pillanatra felmerült, hogy előveszem a lopott elemlámpát, de az ilyesfajta beszélgetéshez inkább a félhomály illik. Az épület csupa beton volt, semmi dísz, csak a színes csövek. Mint egy sírbolt... a levegője is pállott, áporodott.

Százig számoltam magamban, biztosra vettem, hogy a folyosó végéhez közeledem, amikor a sötétből kinyúlt egy kéz, és megragadott. Szűk helyre rántott be... Valami falfülke? Kapcsolószekrény? A szívem hevesen vert, mikor az ajtó becsukódott mögöttem.

– Szóval, Kicsi Gyémántom... szólalt meg Cole. – Elég mozgalmas éjszakánk van, igaz?

Az utóbbi két hétben csak úgy voltam képes nagyjából működni, hogy rögtön elfojtottam minden rémisztő érzelmi impulzust, amint ilyesmit éreztem, vagy egy-egy ilyen gondolat fel akart bukkanni. Ezúttal azonban erős megrázkódtatás ért, és csak idő kérdése volt, hogy kirobbanjak. Azt kívántam, bárcsak ne most történe, és ne ziháló könny-visszafojtás formájában jelentkezne. Egy szót sem tudtam kinyögni.

– Kicsi Gyémántom... Jesszus!

Cole a vállamra tette bal kezét, a jobbával pedig csettintett. Ujjai között láng jelent meg, fénnel töltve be a szűk helyet.

– Már visszafelé jöttem... – sikerült nagy nehezen kipréselnem magamból. – Véletlenül meghallottam, amit Sen és a többiek beszéltek... Nem fogják... nem fogjuk elérni a Ranch környékét. A fejükbe néztem, és... azt akarják... azt akarják...

– Mondd el az elejétől... Lassan. Mondj el mindent, amit az ügynökök mondtak. Mondj el mindent, amit láttál.

Elmondtam. Szóról szóra. Elmondtam, hogyan tervezik: egy-két gyereket visznek magukkal mindegyik autóban, pár órát várnak, miután kiérünk a városból, aztán ártalmatlanná teszik mindegyik gyereket. Eladnak minket, vérdíjért. Csereüzlet. Embert pénzért. Fegyvereket vesznek, robbanószerkeket helyeznek el... Gray után mennek, oda, ahol szerintük lehet, a nemrégiben újjáépített Washington D.C.-be.

Cole kifürkészhetetlen arccal nézett. Semmit nem lehetett leolvasni róla. Ahogy Liam sem volt képes értelmezni ezt a nézést. Ha nem látom, hogy a keze görcsbe rándul, csak akkor tudtam volna meg, mennyire dühös, amikor megszólalt. De sokáig nem mondott semmit. Éreztem, hogy kis verejtékpatak csorog lefelé az arcomon, és egy pillanatig nagy kísértést éreztem, hogy kinyissam az ajtót, és friss levegőt engedjek be.

Végül azt mondta:

– Intézkedem.

– Intézkedünk. De neked kell döntened. Mégpedig most. Nem maradhatsz a vonalon, nem járhatsz úgy, hogy egyik lábad az egyik oldalon, a másik a másikon. Döntsd el, hogy kivel vagy: velünk, vagy az ügynökökkel!

– Persze, hogy veletek vagyunk! – felelte éles hangon. Nagyon csalódottnak tűnt, hogy mást feltételeztem róla. – Tudod, hogy én is... hogy engem is érint. Ígéretet tettem neked még Los Angelesben. Emlékszel? Most árulónak akarsz feltüntetni?

– Nem... Én csak... – Mélyet sóhajtottam. – Nem mondhatod meg a többieknek, hogy mi vagy. Még Liamnek sem. Az első éjszaka óta nem is néztél bele a gyógy mód kutatási anyagába.

– Ó, a fenébe! Talán azért, mert igyekszem nem felhívni a figyelmet arra a tényre, hogy nekem is személyes érdekem megszabadulni bizonyos kellemes természetfölötti erőkről, nem? – Egy pillanatra eloltotta a lángot, aztán mondandója hangsúlyozására újra meggyújtotta. – Nem mutathatok érdeklődést valami iránt úgy, hogy a többi ügynök figyelmét ne keltsem fel, vagy ne akarják azt a valamit jobban, csupán azért, mert nekem nagyon kell. Évek óta játszom ezt a játékot.

– Ez *nem* játék. Egyetlen eleme sem az. És most nem fogják visszaadni a hátizsákomat. Benne van az összes adat, minden leírás.

– Ezzel én is tisztában vagyok, és tettem óvintézkedéseket. A nevük Blair és Sara.

Két Zöld lány. Fotografikus emlékezetük van.

– Odaadtad nekik, hogy memorizálják?

– Kipróbáltam őket. Mindkettejüknek egy ábrát és egy táblázatot kellett emlékezetből visszaállítaniuk, és pontosan sikerült nekik. Szerintem hagyjuk, hogy az ügynökök maguknál tartsák a hátizsákokat... segít megvalósítani a tervünket.

Egyenesen álltam, elnéztem a feje fölött. Így nem kellett a déli akcentusát hallgatnom és a mosolyát látnom... azt a jellegzetes, lehengerlő Stewart-mosolyt.

– Van elgondolásom – folytatta –, de gyanítom, hogy nem fog tetszeni neked.

– Ne fogd vissza magadat!

– Most komolyan beszélek, Kicsi Gyémánt! Muszáj, hogy ez köztünk maradjon. Megértetted? Nem mondhatod el senkinek, különben nem fog menni. Ígérd meg! Ez az egyetlen lehetőség, hogy megszabaduljunk tőlük, mielőtt ők szabadulnak meg tőlünk.

Clancy egyszer azt mondta nekem, a pszí-képességű emberek között kell, hogy legyen egy természetes hierarchia; a nagyobb

erővel rendelkezőknek kell vezetniük a többieket, egyszerűen azért, mert nincs más személy, aki elég nagy erővel bírna ahhoz, hogy a döntéseiket megkérdőjelezze. És most, Cole kezét fogva beláttam, hogy ez igaz. De teljesen más okból az. Mi vagyunk azok, akik a valóság teljes spektrumában tudjuk szemlélni, hogy mi a jó és mi a rossz a képességeinkben; féltünk tőlünk és gyűlöltek minket, ahogy mi is féltünk magunktól és gyűlöltük magunkat. Egyikünk sem akarta azt, amink van; sosem volt célunk, hogy a szükségesnél tovább megtartsuk a képességeinket, és sosem éltünk vissza vele. És tényleg a legnagyobb erővel rendelkezőknek kell elől járni, mert így van a legjobb esélyünk arra, hogy megvédjük a többieket.

Megszorítottam Cole kezét. Megkönnyebbülés és hála villant a tekintetében, mielőtt arca visszarendeződött volna a szokásos arrogánsan közönyös kifejezésbe.

– Mi a következő lépésünk? Hogyan akarsz bármit elérni képzett erők nélkül? Hová megyünk?

– A Ranchre – felelte Cole. – Ők a többi ügynökkel a kansasi központba mennek. Lehet, hogy miattunk mossák a kezeiket, de nem fognak eljutni a Ranchre. Az a miénk.

– És ezt hogy akarod elérni?

– Kicsi Gyémántom, nem ez a megfelelő kérdés, hanem az, hogy mennyi ideig tart neked meggyőzni őket, hogy a Ranch... lepusztult... nincs ott semmi hasznos és érdekes... és hogy az egész hely védhetetlen.

Amikor eljutott a tudatomig, hogy mit akar ezzel mondani, teljesen ledöbbsentem.

– Azt akarod, hogy befolyásoljam őket. Több mint egy tucat ügynök...

– És három órád van az indulásig – közölte Cole, majd ismét hagyta kialudni a lángot. – Szóval javaslom, hogy legyél gyors és hatékony.

HÁROM

A TÁVOZÁSUNKIG TARTÓ nagy kavarodásban mindenkinek megvolt a maga feladata. Voltak, akiket az őrségben lévők leváltására rendeltek ki; mások összepakolták az összegyűjtött felszerelésünket. A többiek, köztük Liam és Dagi felosztották a maradék élelmet a különböző csoportok között. Úgy mozogtam az ügynökök között, mint a váratlanul támadt szellő; olyan lágyan léptem be a tudatukba. Cole és én meghatároztuk a sorrendet, hogy a tervben bekövetkező változás természetesnek hasson. Ez azt jelentette, hogy Sen ügynökkel kellett kezdenem.

Mögé álltam, háttal fordultam felé, ő is háttal állt nekem. A térképet tanulmányozta, és változtatott az eredeti csoportbeosztáson. Mivel már egyszer jártam a tudatában, másodszer bemenni könnyebb volt, mint kulcsot tenni egy olajozott zárba.

Minden egyes ügynök után éreztem, hogy lassulok kicsit. Nyers erőszakon, fáradságos kiképzéseken, álmokon voltam kénytelen keresztüljárom. Hat hónapot töltöttem ezekkel az emberekkel, de kevesebb, mint két óra elég volt ahhoz, hogy végre megértsem, miért gyűlölnék annyira... miért gyűlölik Gray elnököt, miért gyűlölnék minket és mindent, ami az útjukban áll. Rettentő sok fájó veszteségük volt; ezek a hiányok olyan fekete lyukat alkottak, amely teljesen beszippantotta őket.

Amikor végeztem, úgy éreztem magam, mint egy földcsuszamlást átélt nagy kő. Elég erős voltam ahhoz, hogy háromajtónyi távolságot megtegyek a folyosón, és bemenjek Clancy Grayhez.

Az oldalát rugdaltam, egy kicsit erősebben, mint terveztem.

– Ébresztő!

Felmordult, szeme könnyes-vizenyős volt, ahogy az elemlámpával az arcába világítottam.

– Ha nem arról van szó, hogy eloldoztátok a kezemet, tükröt adtok, és valamelyik Stewart testvér idő előtti, kellemetlen és szennyes halált hal, vagy nem kapok tiszta ruhát, nem érdekel, mi van.

Sarokkal léptem a karjára, így kényszerítettem, hogy hanyatt forduljon. A szemébe lógó sötét szálak közül komoran nézett rám. A csatornán át menekült a főhadiszállásról: a csatorna falának nyálkája az undorító feketétől a kérges szürkéig terjedő színekben tapadt rá, és ha csak a szemöldökét mozdította, hámlani kezdett a bőréről.

– Nincs kaja? – mordult fel. – Ételmegvonást kínzásnak használni olyan... közönséges és alantas módszer.

– Ez nem kínzás – feleltem komoran. – Legalábbis nem a hagyományos értelemben.

Nem tudom, Clancy aggódott-e amiatt, hogy elkülönítettük a többiekől, afféle magánzárkába csuktuk. Szerintem leginkább az zavarta, hogy el volt zárva minden információtól, csak a kívülről beszűrődő hangokból tájékozódhatott. Ez Clancy Gray számára maga volt a pokol. És az is a pokol része volt, hogy a piszkos ruhák furcsa helyeken tapadtak a bőréhez.

Melegítőnadrágot és pólót emeltem fel, az arcára dobtam.

– Kiszabadítom a kezedet, eloldozom a lábadat, adok egy rongyot és egy vödör vizet, hogy tisztálkodj. Aztán csendben velem jössz, és azt teszed, amit mondok.

A Cole-tól kapott kis késsel vágtam el a műanyag gyorsköttőt a bokájánál. Mintha nem is láttam volna meg, hogy a bőre körben felmaródott.

– Mi folyik itt? – kérdezte, és felült. – Mit csináltok?

– Elmegyünk innen.

– Hová? – kérdezte Clancy, a csuklóját dörzsölve, amint arról is levágtam a köteléket. – Hallottam, hogy pár saroknyira innen van egy régi kajálda. Az jelentős javulás lenne a helyzetünkben.

Elfordítottam a fejem, miközben vetkőzött. A rongyot hátra dobtam, nagyjából arrafelé, ahol állt. A padlót figyeltem, hallgattam a mosakodás neszeit.

– Persze túl nagy kérés lenne meleg vizet kívánni – mordult fel. – Még takaróm sincs...

Megállt. Hallottam, hogy a rongy a padlólapra toccsan. Hátránéztem, csak a válla fölé. Szeme összeszűkült, látni lehetett, hogy erősen gondolkodik valamin.

– Mi folyik itt valójában?

– Elmegyünk innen – ismételtem, a szokásos undorral küszködve. Nem értette meg. Nem értett semmit, csak azt a keveset, amit nem is érdemelt meg. Mivel nem fejtettem ki részletesen, hirtelen bizsergést éreztem tarkótájt; tudata lazán igyekezett behatolni az enyéembe, mintha kopogva kérne bebocsátást. Kirekesztettem. Elképzeltem, ahogy egy ajtó csapódik a képébe, olyan erővel, hogy megrezzent.

– Eladtok... becseréltek, ugye? – kérdezte feszes, szorongó hangon. – Ezért akarjátok, hogy megmosakodjak.

Ha nem lett volna annyira közel ez a feltételezés ahhoz, amit az ügynökök velünk terveztek, talán megpróbáltam volna egy kicsit kínozni a lehetőséggel. A dolgok állása alapján azonban nem volt hozzá gyomrom.

– Azt szeretnéd, ugye? Pár PSF-et a magad akaratára hajlítanál, kitalálnád, hogyan szökj meg...

– Nahát, még képes vagy háromszavasnál hosszabb mondatokban beszélni – legyezte meg Clancy, azzal belebújít a tiszta pólóba, és felhúzta a nadrágot. Előbb az egyik szárát, aztán a másikat. Sápadtabbnak tűnt annál, amilyenre emlékeztem... de olyan sovány és levert volt, mint mi. – Hogyhogy még mindig ilyen dühös vagy? Ne mondd, hogy azóta is amiatt az ostoba kölyök miatt!

Nem emlékszem semmire, ami az után történt, hogy az első jobb horgot bevitettem az állcsontjára, csak arra, hogy amikor magamhoz tértem, valaki fogta a csuklómat, és még mindig küszködtem, szabadulni akartam.

– Hé, *hé!* Csillapodj! – Cole elengedett, ellökött magától és Clancytól is. – Te ennél jobb vagy! Szedd össze magadat!

Öklömet a mellkasomra szorítottam, levegő után kapkodtam. Clancy még mindig védekezően tartotta a feje elé a karját, amikor Cole talpra állította, hátratekerte a karját, és új gyorskötözőt tett

rá. Aztán egy régi párnahuzatot húzott a fejére csuklyának: megkötötte, hogy biztosan megálljon a helyén.

Engem szó nélkül az ajtóhoz vonszolt, a düh mély ráncokat vetett az arcán.

– Kérlek, figyelj rám. Muszáj. Nem akadhatsz ki így – mordult rám. – Órákig tart az út, és ő végig velünk lesz a kocsiban. Ha próbálkozna valamivel, neked kell leszerelned.

Néztem, csak néztem Clancyt, ahogy a fejét oldalra billentve figyel minket. Ki tudja, nem „próbálkozik-e valamivel” éppen most Cole-nál? Sokkal több embert tartott az irányítása alatt sokkal rosszabb körülmények között... ez neki igazán semmiség lenne. Feltételeztem, hogy ha fizikailag elválasztjuk a többiektől, ha nem egy térben lesz velünk, az elég lesz ahhoz, hogy megvédjem őket. De mi van akkor, ha nem így alakul?

– Tehát kocsival megyünk? – szólt oda hozzánk.

A félelem felfelé törekvő buborékát elnyomva magamban Cole arcát figyeltem, hogy látom-e rajta Clancy befolyásának akár a leghalványabb jelét. Tekintete éles volt, nem üveges, és nem merev arccal nézett. Ami azt illeti, vigyorgott.

– Esetleg ki lehetne ütni? – kérdeztem halkán, szinte sűgva. Biztonságosabb lenne. Mindannyiunknak.

– Csak erővel; de inkább nem kockáztatnám, hogy véletlenül traumás agysérülést okozzunk neki – felelte hasonlóan halkán, aztán hangosabban hozzátette: – A platóra tesszük. Megkötözve, a szája betömve. Tehetetlen lesz. Nekem csak így tetszik.

Clancy hirtelen felkapta a fejét, ránk nézett. És ha nem ismerem volna olyan jól, amennyire, megesküdtem volna, hogy volt valami elkeseredettség a hangjában.

– Ó, arra semmi szükség...!

– Nem utazhatsz a hátsó ülésen – közölte Cole. – Túl kockázatos. Mi van, ha valaki meglát, vagy ha szökéssel próbálkozol?

Clancy felhorkant.

– És ne lehessek a *Hóésés-művelet* közelében? Szerinted lemondanék arról, hogy megsemmisítsem úgy, ahogy van?

Cole a nyelve hegyét a fogai közé harapva vigyorgott. Itt mutatkozott meg az a váratlan előny, hogy megmutatta az iratokat

a Zöldeknek... Clancynek fogalma sem volt arról, hogy óvintézkedéseket tettünk a kutatási eredmények megőrzésére.

– Ez elég észszerűnek tűnik, ugye, Kicsi Gyémántom?

Kijebb húztam a folyosóra, és becsuktam magunk mögött az ajtót.

– Lehet, hogy nem jó ötlet magunkkal vinni. Ha a Ranchen szabadul el, mindent tönkretelhet – mondtam, és a kezemet ökölbe szorítottam magam mellett; küzdöttem az undorral és azzal az emlékkel, hogy milyen ostoba voltam, mikor azt hittem, Clancyt irányítani tudom, és az ellenőrzésem alatt áll.

Vannak, akik a világra jönnek, és soha, egyetlenegyszer sem néznek körül, nem látják meg a körülöttük lévőket... annyira csak arra figyelnek, hogy ők maguk mit akarnak, hogy *nekik* mire van szükségük. Nekik senki és semmi más nem számít. Nincs bennük együttérzés, szánalom, büntudat. Vannak, akik szörnyetegnek születnek. Most már tudom.

– Hé! – szólalt meg Cole halkán. – Szerinted én nem szorítanám ki belőle a szuszt? De. Én is. Legszívesebben azt tenném.

– Több oldala van, mint két dobókockának! – figyelmeztettem.

– Ha valamiből nincs közvetlen haszna, abban nem hajlandó részt venni. És ha valami fenyegetné...

– Nem érhet fel veled, Kicsi Gyémánt.

– Bárcsak úgy lenne! – feleltem a fejemet ingatva.

– Inkább arra koncentráljunk, hogy mi hasznát vehetjük, ha olyan helyre tudjuk vinni, ahol hajlandó együttműködni velünk – mondta Cole. – A titkos információkra, arra, hogy ismeri az apja gondolkodásmódját, sőt arra is, hogy egy esetleges fogolycserénél milyen értéke lehet.

– Túl kiszámíthatatlan.

Még ha át is adnánk az apjának, megvan az esélye, hogy megszökik tőle, és még nagyobb káoszt csinál. Vajon jobb, mintha velünk jön, és szemmel tarthatjuk?

– Folyton megfélemedkezel arról, hogy végső soron ugyanazt akarjuk, mint ő – szólalt meg Cole, minden jel szerint erősen küzdve magával, hogy ne vágjon grimaszt. – Mind azt akarjuk, hogy az apja ne legyen elnök.

– Nem – feleltem, visszanézve a padlón térdelő alakra. – Ő tönkre akarja tenni az apját. Ez a különbség. Az egyetlen kérdés az, hajlandó vagy-e kockáztatni, hogy belekeveredj a helyzetbe, amikor rájön, hogyan érheti el a célját.

Kicsit túl későn jöttem rá, hogy mivel Clancy kezét újra összekötöttük, ez azt jelenti, hogy nekem kell etetnem. Olyan dühösen nézett rám, mint egy karmát kimeresztő, fújtató macska. A hátamon felállt a szőr. Mindent egybevetve ez mindenkinek nagyon kellemetlen élmény volt.

Liam együtt érző pillantással és egy zacskó chipsszel üdvözölt, amikor visszatértem a másik helyiségbe. Megpaskolta maga mellett a padlót, jelezve, hogy üljek oda. A csapat fele eléggé kába volt a nagyon korai órán, a másik fele nyugtalanul járkált fel-alá. Odakint feltámadt a szél, süvöltve tépte a raktárepület sarkait, befűtt a tető résein. A kora reggelhez félelmetesen illő zaj volt.

– Oké, igyekszem röviden elmondani – szólalt meg Cole. – Csapatokra oszolva kelünk át a három kijárat ponton. Ha a hely, amit kijelöltünk nektek, bármilyen szempontból nem lenne megfelelő, például mert katonákat láttok a közelben, gyanús alakok járkálnak vagy ilyesmi, akkor a legközelebbi kijárat ponthoz menjetek.

Közvetlenül mellette volt Sen; önelégült mosollyal nézte a padlón ülő gyerekeket. Kis hűján elvigyorodtam; az „én tudom, amit te nem tudsz” elégedettsége vibrált bennem. Örülök, hogy simán megszabadulhatunk tőled, gondoltam.

– Amint sikerült kijutnotok – folytatta Cole –, a térképen keressétek meg a kocsitok helyét és az útvonalat. Az „A” csapat: én, Ruby, Liam, Vida, Nico, a vendégünk... és az a bizonyos alak, akinek olyan fura feje van, és flancos ingben feszít.

Liam ingerülten emelte fel a kezét.

Dagi csak vállat vont.

– Jobb, mintha Daginagynak neveznének. Vagy Daginak.

– Nico ne legyen velünk – tiltakoztam. Nem lehet megbízni benne, ha Clancy a közelében van, és bennem sem lehet megbízni, hogy nem torlom meg az eddigi árulását is, ha még egyszer hibázik.

Láttam, hogy Nico eltűnik a látóterem széléről, a csoport mögé húzódik. Liam megszorította a kezem, de nem voltam hajlandó felpillantani és szembenézni a csalódottsággal. Nem értené.

– Rendben – mondta Cole. – Akkor Nico a „D” csapattal megy.

– Én vagyok a vendég?

Észre sem vettem, hogy Cruz szenátor a helyiségben van. Csak akkor tudatosult bennem a jelenléte, amikor megszólalt.

– Ön a „C” csapattal lesz. Az „A” csapat a kevésbé szívesen látott vendéget kíséri.

Nyilván tájékoztatta a szenátort Clancy jelenlétéről, mert a hölgy halkán csak annyit mondott:

– Ó, értem!

Cole végigvette az egyes csapatok útvonalát. Minden csapat északra ment, és minden útvonal a felszínen vezetett, ami azt jelentette, hogy sok idő és üzemanyag kell hozzá, de viszonylag biztonságos. Miután a mondandója végére ért, egy pillanatig csend volt; mintha mindenkinek szüksége lett volna még egy kis időre, hogy felfogja az elhangzottakat.

Cole rám mutatott.

– Menj, vezesd elő!

Felálltam, elindultam kifelé.

– Amint megvan a csoportotok – hallottam már az ajtóból –, azonnal indulás. Igyekeztek! Sok szerencsét, és vigyázzatok egymásra! Északon találkozunk.

Clancy nagy nehezen feltápászkodott, amikor beléptem hozzá a szobába. Keze össze volt kötve, fején a párnahuzat.

– Most indulunk? Hány óra van?

Egy pillanatra levettem róla a párnahuzat-csuklyát.

– Amint a legkisebb jelét is meglátom vagy megérezem annak, hogy valakivel próbálkozol...

– ...tudom, akkor ott rögtön meghalok. Szentséges ég, ugyanolyan idegesítő vagy, mint az öreg dajkám. Megértettem – csattant fel Clancy. Megfordult, és összekötött kezével sürgetően intett. – Ez éppen olyan gyanút kelt, mint a csuklya. Ha valami történik, mindkét kezemre szükségem lesz...

– Semmi nem fog történni – mondtam, azzal megmarkoltam a karját, és kivezettem a szobából a folyósóra, aztán vissza

a szobába, nehogy elsodorjanak az épület különböző kijáratai felé siető csapatok.

– Készen álltok? – szólta Cole az ablakból, ahogy Clancyt bevonszoltam a helyiségbe. Anabel Cruz még mindig ott állt az érte felelős két ügynök között. Amikor meglátta Clancyt, megdermedt. Clancy vigyorgott, és tetőtől talpig végigmérte a szenátort.

– *Elég legyen!* – mordultam rá. – Hagyd békén, vagy kilöklek az ablakon!

– Én szeretném ezt a megtisztelő feladatot elvégezni – szólta Liam, azzal felsegített az ablakba. Hátrapillantott Sen ügynökre, aztán kérdően nézett rám, mikor a nő megigazította a hátizsák szíjait. Abban a hátizsákban volt a betegség gyógymódjának összes dokumentuma.

Nyugtatón érintettem meg a karját, aztán visszafordultam, megragadtam Clancy vállát, nehogy meginogjon, ahogy átlendítette a lábát az ablakkereten. A cipője azonban megakadt valamin, és kicsúszott a kezem közül. Fejjel előre bukott a tűzlépcső fordulójára. Mogorva kupacként hevert a fémlapon.

– Úgy látom, teljesen meg akartok fosztani a méltóságomtól ebben az akcióban – mordult, azzal kiegyenesedett, és összekötött kezének ügyetlen mozdulatával próbálta megigazítani az ingét.

Kihajoltam a lépcső fölé, figyeltem, hogy halad Cole. Már szilárd talajon állt, kezében fegyver. Olyan feszülten figyelte a közeli ablakokat, amilyen figyelmet sokszor láttam Liam arcán. A szél fújta a haját, a dzsekijébe kapott. Egy lépéssel odébb fújt engem.

– Ami a Stewart fivérekkel illeti, valószínűleg Cole a jobb választás. Szép fiú. A rossz fiú. Jobban megfelel az ízlésednek – értelt Clancy, a tekintetemet követve.

Nyilvánvalóan egyáltalán nem ismeri az ízlésemet.

Fegyelmeztem magam, és nem néztem hátra. Csak akkor pillantottam Vida, Dagi és Liam felé, amikor már mi is lent voltunk az utcán; hátunkat az épület falának támasztava vártunk.

– Van valami? – kérdeztem Cole-t.

Fejét ingatta.

– Tiszta a terep.

Három háztömbnyi távolságot tehattünk meg kelet felé, onnan a vasúti sínek mellett, a Los Angeles folyó nyomvonalán

haladtunk. A mi kijáratunk tizenhárom háztömbnyire északra volt... tizenhárom sötét, néma, feszült háztömbnyi távolságot kellett megtennünk. Ahogy visszanéztem, nyugtalanság fogott el, megborzongtam, de túl sötét volt ahhoz, hogy lássam a mögötünk sorjázó kölyköket. Cole figyelmeztette őket, hogy várjanak tíz percet, mielőtt követnek minket a kijáraton át, hátha valami nem a terveknek megfelelően alakul, és jól jön az a távolság, hogy elfuthassanak.

Okos ötlet.

Egyenesen előre néztem, és egy kicsit sem engedtem Clancy karjának szorításából. A bőre kibírhatatlanul melegnek tűnt a kezem alatt. A kora hajnal hideggel árasztotta el a várost, a nap még nem olvasztotta fel a zimankót, de Clancyre a hideg mintha nem hatott volna. Ahogyan semmi más sem.

Cole hirtelen felemelte a kezét, és felszisszent. Clancy kíváncsian áthajolt a vállam fölött, hogy lássa, mi történt.

– Ó! – sóhajtott fel, azzal elhúzódott. – Sok szerencsét!

Útvonalunk a 101-es sztráda alatt vezetett, ott, ahol egy hídon ment át a Los Angeles folyó és a közeli vasúti sínek fölött. Abból, amit a katonanő memóriájában láttam, a hadsereg a lenti síneket felborított vasúti teherkocsikkal zárta el és reflektorokkal pásztázta. A sztrádán két Humvee és újabb reflektorok álltak, a mi irányunkba világítottak. És ott voltak... megszámloltam őket, miközben óvatosan, hangtalanul közelítettünk feléjük. Egyáltalán nem láttam problémát. Egészen addig nem, amíg az első homályos alak meg nem jelent az autópálya magasított pályáján. A fegyverüket úgy tartották, hogy arra gondoltam, talán távcsövnön át néznek.

Cole gyorsan hasra feküdt a síneken. Clancyt lehúztam magammal. Dagi megszólalt:

– Most meg mi...

De valaki elhallgattatta. Vida.

A francba, a francba, a bűdös, rohadt francba! Félelem hasított belém. Hogy tévedhettem ekkorát?

Odakint még mindig koromsötét volt, de már elért minket a reflektorok fényének halvány csóvája. Cole halkán káromkodott, aztán megfordult, és intett, hogy húzódjunk vissza. Vida fegyvert

vett elő, hason kúszva araszolt visszafelé. Ingébe markolva magával vonszolta Dagit is.

A szél felfújta a dzsekimet, kilátszott a csupasz bőrom a borzongató hidegben. Tőlünk balra a sínek melletti vékony fémlemezek úgy zörögtek, mintha menten fel akarnának robbanni. *Lassan a testtel*, parancsoltam magamra. *Ne pánikolj! Lassíts!* Elég egy meggondolatlan, gyors mozdulat, egy hang, és magunkra vonjuk a katonák figyelmét.

Hirtelen reccsenés hallatszott, mintha csont tört volna el. A fémlapokból álló kerítés egy szakasza a levegőbe repült, egyenesen felénk fújta a szél. A földhöz lapultam, szabad kezemre hajtottam a fejemet, és már azt kalkuláltam, milyen gyorsan kell felpattannunk és futnunk, amint a fémlap a sínekre csapódik és nagy robajjal pattogni kezd.

De eltelt egy erős szívdobbanásnyi idő... kettő... három... és csak a szél fúj, és a szívem vert hevesen. A többi csent. Felemeltem a fejem, és megláttam Cole döbrent arckifejezését, majd azt is, hogy a döbbenet megkönnyebbüléssé simul. Megfordultam, és rögtön megláttam, miért.

Liam a hatalmas fémlap felé nyújtotta a kezét. A fémtábla megállt ott, ahol először földet ért. Veszélyes szögben, még mindig felénk irányulva állt. A rozsdás fém úgy remegett, mint egy megfeszített izom, de különben nem mozdult. Liam arca olyan volt, mint a figyelem kőszobra. Láttam már sokkal nehezebb tárgyakat is felemelni és elhajítani, de a szél ereje mellett, és mivel mi is az erős szélben voltunk, nagyon kellett küzdenie.

Dagi megmoccan, de Liam halkán megszólalt:

– Tartom.

Cole csettintett, hogy felhívja magára a figyelmemet. A sztráda irányába mutatott. Az alakok, akiket ott láttunk, a katonák megint megmozdultak. A felénk irányított reflektorok kihunytak, amikor egy újabb katonai teherkocsi hajtott a már ott levő kettő mellé. Beletelt egy pillanatba, amíg rájöttem, mi történik valójában.

Azért jöttek, hogy kicseréljék a kocsikat és a reflektorokat. Nem járőröznek; nem őrködnek.

Az egyik Humvee motorja felbőgött, a jármű nagy ívben megfordult az üres sztrádán, és nagy sebességgel elhúzott nyugati

irányba. Az egyre gyengébben világító hátsó lámpákat bámultam, aztán újra felnéztem a reflektorokra. Semmi mozgás. Elmentek.

Cole ugyanarra a következtetésre jutott. Lassan feltérdelt, aztán felállt, és intett, hogy kövessük a példáját. Liam még egyszer felhorkant, képességeivel felemelte az ívben fölénk hajló fémlapot, és a Los Angeles folyó kiszáradt betonágyába hajította. Hagyta, hogy a bátyja talpra rántsa, de mikor már állt, eltolta magától.

– Attól, aki olyan béna a sportban, meglepően jó reflexek.

– Gondolom, egy általam ismeretlen nyelven ez azt jelenti, hogy „köszönöm” – jegyezte meg Liam feszülten, aztán előre fordult. – Indulhatunk végre?

Cole egy pillanatig csak nézte. Arca kifürkészhetetlen maradt.

– Rendben. Induljunk!

Mire gyalog Glendale-be értünk, felkelt a nap, fölöttünk ragyogott. Annak ellenére, hogy ez a környék már kívül esett a hadsereg által kijelölt biztonsági zónán, még mindig elég közel volt a katasztrófásújtott részhez, így innen is elmentek az emberek, bár nem tudni, hogy hivatalos kiürítés vagy a pánik miatt. Egy lélek sem volt a környéken. Cole a biztonság okáért előre ment felderíteni a környező utcákat, de valahogy furcsa érzésem volt. Bizsergett a bőröm, nyugtalan voltam. Éberem figyeltem minden sarkot, a közeli háztetőket, sőt, Los Angeles horizontját is. A furcsa érzés forrását kerestem. Ami a nyugtalanság gomolygó felhőjeként kezdődött, egyre tömörebb, határozottabb formát kezdett ölteni. Attól félttem, hogy még fel sem veszi végső alakját, máris megannyi késként fog ránk záporozni.

A hamut és kormot ezen a környéken bűzölgő pocsolyákba mosta a néhány nappal korábbi eső. Fejemet ingattam. Ez az egész... egyszerűen furcsa. Az épületeken nem voltak sérülésnyomok; minden halványoszürke volt, nem olyan félelmetesen fekete, mint a belvárosban. Egy parkoló határát jelző betont szegélykövön álltam, az épületet figyeltem... Élelmiszerbolt.

– Ott... – szólalt meg Cole, a kis bevásárlóközpont mögé mutatva. Parkoló. A magas oszlopokon égnek, pislognak az utcai lámpák.

– Hála az égnek! – adott hangot örömének Dagi, ahogy az egyik parkolóból átmentünk a másikba. Úgy nézte a lámpákat, mintha még soha nem látott volna ilyesmit.

Liam már elindult a legközelebbi sötétkék kupé felé. Meghajlított drót ruhaakasztót húzott elő a vállára vetett fekete hátizsák-ból. Olyan gyorsan feltörte a zárat, hogy Cole csak azt vette észre, ahogy Liam a sofőrülés fölé hajol, drótokat húz elő a műszerfal alól, és direktbe kötve a gyújtást be akarja indítani.

– Mi az? – szolt Dagi méltatlankodva. – Seholy egy furgon?

– Hoppá! Álljon meg a menet! – szolt Cole, amikor a motor végre beindult. Kihúzta Liamet a kocsiból, és csinált valamit, amitől a kocsi leállt. – Szentséges ég! Téged meg ki a fene tanított erre?

– Szerinted? – csattant fel Liam, azzal kirántotta a karját Cole kezéből.

– Harry? – kérdezte Cole, és hitetlenkedve felnevetett. – Nem veszik le az ember fejről a glóriát, ha megtanít egy befolyásolható kamaszt az autólopás fortélyaira?

Liam olyan perzselő tekintettel nézett rá, hogy azzal a kocsi festékét is le lehetett volna égetni.

– Befejezted?

– Nem. Én csak... – Cole egy heget vakargatott magán, de mintha nem vette volna észre. – Harry. Szóval Harry, a cserkészvezető Stewart tanított kocsit lopni. Miért?

– Azért, mert megbízott bennem, hogy nem élek vissza ezzel a tudással – felelte Liam fanyar mosollyal. – Jól értem, hogy téged nem tanított meg rá?

Cole még Liam szavainál is ridegebb tekintettel nézte, de nem szólt. Ez volt a válasz. Jobb kezének ujjai görcsbe rándultak, mielőtt a hátsó zsebébe dughatta volna a kezét.

– Szentséges ég! Még a Stewart család drámája is nagyon unalmas! – tett mogorva megjegyzést Clancy. – Azt hittem, sietünk.

– Sietünk – mondtam, Liam felé fordulva. – Volt a kocsiban elég üzemanyag?

Bólintott.

– Azt hiszem, száz mérföldre biztosan elég.

– Remek. De nem ezzel megyünk – jelentette ki Cole. – Ott van egy barna terepjáró.

Liam az említett kocsi felé fordult, rápillantott, és a fejét rázta.

– Az igazi benzinfaló. Magasan van a súlypontja, és balesetben könnyen felborul...

A bátyja elhallgattatta; felemelte a kezét, és olyan lekicsinylő gesztussal szorította össze az ujjait, hogy még engem is felboszszantott.

– Balesetbe akarsz keveredni? Akkor fogd be a szádat, és tedd, amit mondok...

– Nem beszélhetsz így velem!

– De igen. Itt én vagyok a parancsnok, akár tetszik, akár nem. Én voltam kint a terepen. Én fogom kijuttatni a csapatot innen. És én azt mondom, hogy terepjárót válassz, mert előfordulhat, hogy le kell térni az aszfaltos útról.

Liam egy lépést tett előre.

– Ha le kell térnünk az útról, akkor már eleve bajban vagyunk. Inkább olyan kocsit választanék, ami nem zabálja az üzemanyagot.

Rám pillantott, fejét kissé oldalra biccentve állj-mellém-kérlek tekintettel nézett. Ajkamba haraptam, a fejemet ingattam. Nem kell ez a harc. Nem érdemes. Cole gyors léptekkel jött vissza hozzánk egy, a közelben álló piros kisteherautótól, és semmi nem tudta eltántorítani a járműtől.

Hónapokkal korábban, amikor csak mi négyen voltunk egy minibuszban, és alsóbbrendű utakon haladva úgy szívtuk le a benzint a talált járművekből, ahogy a keselyűk eszik le az utolsó húscafátokat a csontokról, két alapelv szerint éltünk: haladj gyorsan, és ne lássanak meg. Jóban-rosszban, akármi történt, a döntéseink többsége zsigeri reakció volt, és nem akartam úgy tenni, mintha nem tudnám, hogy akadt néhány megkérdőjelezhető döntésünk, de nem ismertünk más módszert... csak úgy tudtunk életben maradni... nekünk, szörny-kölyköknek így kellett boldogulnunk, akár a táboroktól akartunk megmenekülni, akár a fejedelmek elől bujkáltunk. És most, ahogy Cole-t néztem, ahogy láttam az arcán ránduló feszült bosszúságot, minden addiginál világosabbá vált számomra, hogy szinte semmit nem tud arról, milyen volt Liam élete, miután megszökött a Liga kiképzőprogramjából. Tulajdonképpen hozzánk tartozott, de nem volt tanúja

annak, hogy milyen kegyetlenül bántak a kölykökkel a Leda pszí kutatási programban; soha nem kényszerült rá, hogy a mi valóságunkhoz alkalmazkodjon.

Reggel már kiveszekedték magukat a vezetési renddel kapcsolatban, így némi időt spóroltak nekünk. Még egy pillantást vetettem a három alakra, akik a Cole által választott terepjáróba szálltak be, aztán a piros kisteherautó felé rángattam Clancyt, amire Cole mutatott.

Furcsa volt, hogy nem egy autóban utazunk, de ha Liam nem is, én rögtön megértettem Cole érvelését. Az volt az ok, amiért az elmúlt két hétben egyedül nekem jutott a megtiszteltetés, hogy felügyeljem, etessem Clancyt, és ápoljam a megsebzett egóját. Ha én vezetek, a másik Narancssárgának kevesebb esélye van átvenni az irányítást a kocsi felett, mert én ki tudom zárni a tudatomból. Ha valaki más vezet, csak idő kérdése, hogy Clancy behatoljon a tudatába, és ő irányítsa. Olyan világosan láttam ezt, mintha a kölyök a gondolataimba ültette volna a jelenetet.

Szerintem jobb lett volna, ha Cole is a másik kocsiiban utazik, de ez szóba sem jöhetett. Neki is eszébe jutott, hogy Clancy behatolhat a tudatába, és arra utasíthatja, hogy lőfegyverrel vagy késsel forduljon ellenem.

A tank félig volt, a gyújtás rövidre zárva, a motor már járt. Cole levágta Clancy kezéről a gyorskötözőt, és újat tett fel, úgy, hogy a fogoly keze az ölében lehetett, karja között a biztonsági öv, lábai az ülés alatti egyik rúdhoz rögzítve. Cole a kölyök fejére húzta a párnahuzatot.

Csak mély levegőt kellett venni, és a kocsi kigördült a parkolóból. Még egyszer, utoljára visszaneéztem a város romjaira a tükörből, kezem megfeszült a kormányon.

Végre elhagyjuk ezt a szörnyű helyet, és mindazt, amit itt eltemettünk.

Húszpercnyi vezetés után azonban néhány dolog kristálytisztá lett: a kisteherautónak nem működött a légkondíció, a tulaj testszaga beivódott a műbőr ülésekbe, és igen, éppen a mellettem levő ablak volt betörve.

Tőlem jobbra Clancy derékban előre hajolt, és vagy aludt, vagy éppen a térdéhez dörzsölte a párnahuzat-csuklyát, hogy lehúzza a fejeről. Clancy jobbán Cole az utcákat figyelte. A kora délutáni napfény éles kontrasztban volt a szeme alatti sötét kárkával. Mintha most, amikor nyugton volt, nem rohángált és nem osztogatott parancsokat, a teste végül megadta volna magát a fájdalomnak és a kimerültségnek. Vállát a biztonsági övnek feszítve, komoran nézett kifelé.

Cole megmutatta nekem a térképen, merre tartunk. A Lodi nevű városba, ami Sacramentótól kissé délre van. Ha az autópályán megyünk, egyenesen fel, a part mentén, maximum öt óra alatt ott lehetnénk. Illetve ennél hamarabb is, ha járnának repülők és vonatok, és Gray nem rendelte volna el, hogy a Csendes-óceán mentén rendszeresen járőrözzön a parti őrség.

Egy pillanatra hátrafordultam, láttam, hogy a terepjáró követ minket. Liam mintha csak erre várt volna, felemelte a kezét, biztatón integetett. Mellette, az első ülésen Dagi hevesen gesztikulálva magyarázott valamit. A látvány olyan ismerős és megnyugtató volt, hogy szinte elfeledtette a környező város furcsaságát.

Burbank életteli, nyüzsgő város volt. Jelentősége az elmúlt években csak nőtt; nagyon sok médiavállalat települt ide a stúdióival, és a közeli városok médiacégei is ide költöztek: vagy egyesültek, vagy szerződtek az eszközök, ingatlanok közös használatára. Az utcák azonban teljesen kihaltak voltak, a városban néma csend. Arra gondoltam, hogy Gray már lerohanta a helyet, és mindent bezáratott.

Hol a fenében vannak az emberek? Olyan volt, mint a keleti parton járnánk, a gazdaságilag legszörnyűbb helyzetben levő városok valamelyikében. Szinte magam előtt láttam, hogy a következő pillanatban egy régi újságot felkap a szél, és gazként fújja át az utcán. Egyre hevesebben vert a szívem; az árnyék, ami Los Angelesben ránk vetült, újra megjelent, és mennydörgésként morajlott a fejemben.

– Itt valami nagyon nem tetszik nekem – szólalt meg Cole, mintha megérezte volna a gondolataimat. – A következőnél fordulj jobbra...

Ha nem néztem volna a visszapillantó tükörbe, hogy jelezsek Liamnek, nem is láttam volna meg. A terepjáró az egyik pillanatban még ott volt, a másikon már nem... a katonai Humvee hangja, ahogy a Ford Explorerrel ütközött, olyan érzés volt, mintha tarkón csaptak volna. Elrántottam a kormányt, ahogy a másik autó megperdült. Üveg- és gumidarabok robbantak minden irányba, ahogy a járdaszegély mellett rázkódva megállt.

A fékre tapostam, a kocsi megcsúszott. Clancy levegőért kapkodott. A biztonsági öv nagyon megrántotta a mellkasát. Összekötött kezével igyekezett megtámaszkodni a műszerfalon.

– Mi az? – kérdezte riadtan. – Mi a fene volt ez?

De nem miatta, hanem Cole miatt kellett volna aggódnom.

Még a biztonsági övemmel küzdöttem, mikor a döbbenettől merev arca megváltozott. Túlságosan szaggatott, rekedtes volt a hang, ami kiszakadt a torkán; nem lehetett sikolynak tartani. Nem is emberi hangnak hallatszott.

Feltépte az ajtót, de nem a katonai jármű felé rohant, nem is a két katona irányába, akik fegyverrel közelítettek a barna terepjáróhoz. Cole egy lépést tett előre, amikor kiugrottam a kisteherautóból. Nem volt más figyelmeztető jel, csak a jobb keze szorult ökölbe. A következő pillanatban a Humvee lángba borult.

A kis robbanás lökeshulláma a kocsi oldalához nyomott. Kitért a közeli épületek ablakait és a kisteherautónk hátsó szélvédőjét. A két katonát ledöntötte a lábáról. Cole rémisztő nyugalommal sétált feléjük. Elővette a pisztolyát, olyan nyugodtan célzott, mint mindig. A terepjáróhoz közelebb fekvő fiatal katona egyetlen lövést kapott. A másik csak azt vehette észre, hogy valaki felrántja a földről, és letépi a sisakját. Cole ökle újra és újra az arcába csapott.

Képtelen voltam nézni; nem akartam látni. Szívem a bordáimat verte, úgy rohantam a terepjáró felé. Talpam alatt a színezett üveg szilánkjai csikorogtak. A bal első ajtót érte az ütközés, de mozgás volt odabent... Liam tágra nyílt szemmel nézett rám a szélvédő maradványai mögül.

– Jól vagy? – kérdeztem, az utolsó puskalövés zajától megrezzenve.

Liam egyenesen ült, halálosan erős szorítással markolta a kormányt. Az arca egészen sápadt, csak a bal oldalán volt egy vörös

felt, és az orra gyorsan lilult, dagadt. A leeresztett légzsákok petyhüdten heverték az ölében.

– Szentséges ég! – hebegtem. – Mi történt veletek?

Dagi már hátramászott Vidához, és hunyorogva vizsgálta a homlokán keletkezett vágást. Sötét bőre hamuszürkés árnyalatot kapott.

Az égő jármű felemésztette a friss levegőt körülöttünk, a hátamat perzselő hullámokban érte a hőség. Úgy tombolt a tűz, hogy kénytelen voltam a fojtogató füstben rájuk kiáltani: – Jól vagytok?

Vida felfelé fordított hüvelykujjal mutatta, hogy jól van; nagyot nyelt, mintha még nem bízna magában, hogy meg tud szólalni.

– Liam?

Rettenően remegett a kezem, ahogy az első ajtó kilincsével próbálkoztam. A horpadás miatt az ajtó pattogott, ellenállt. Annyi adrenalin keringett bennem... csoda, hogy nem téptem le a zsanérjairól.

– Liam? Liam, hallasz engem?

Lassan fordult felém, visszanyerte az eszméletét.

– Én mondtam, hogy át fog fordulni.

Kis híján felzokogtam a megkönnyebbüléstől, ahogy behajoltam az ablakon, és megcsókoltam.

– Megmondtad.

– Én előre *megmondtam*.

– Igen. Tudom, hogy előre megmondtad – mondtam halk, nyugtató hangon, azzal benyúltam, hogy kicsatoljam a biztonsági övét. – Megsérültél? Eltörött valamid?

– A vállam. Fáj. – Behunyta a szemét, felkészült a fájdalomra.

– Dagi? A többiek...

– Jól vagyunk – szólt előre Dagi. A hangja meglepően nyugodt volt, annak ellenére, hogy alig tudott megszólalni. Ahogy felénk fordult, láttam, hogy az orrából az ajkára folyik a vér.

– Szerintem kificamodott a válla. Ruby, nem látod valahol a szemüvegemet? Elvesztettem, amikor kirobbant a légzsák.

– Mi történt? – kérdezte Vida, az égő katonai kocsira mutatta.

– Hogyan...

– Golyó a tankba... szerencsés lövés volt – szólalt meg Cole mögöttem.

Vida, Dagi és Liam túlságosan zavartak vagy rémültek voltak még ahhoz, hogy belegondoljanak, mennyire valószínűtlen ez az állítás.

Cole vállal odébb tolt, hogy ő próbálja kinyitni az ajtót. Egy pillanatig gondolkodtam, aztán átmentem az utasoldalra, kifejeztem a makacs ajtót, és letérdeltem. Addig tapogattam a szőnyegen, amíg ujjaim a szemüvegre tapintottak. Illetve a szemüveg maradványaira.

– Megtaláltad? – kérdezte Dagi. – Mi a gond?

Feleltem az eltorzult keretben megrepedt két lencsét, hogy Vida lássa. Az együttérzés ritka pillanatában Vida vállon veregette, és azt mondta:

– Igen, megtalálta, Daginagyi.

Végre, nagy fémcsikordulással kinyílt a kormány felőli ajtó. Liam elfordult, próbálta kihúzni a lábát az összeroncsolódott műszerfal mögül. Közben végig az oldalához szorította a bal karját, nehogy elmozduljon, és újabb nagy fájdalmat okozzon.

– A francba, idéetlen kölyök! – szólalt meg Cole. Hangjának felszíne alatt erős érzelmek fodrozódtak. – A francba! Nagyon nehéz megállni, hogy ne gyilkoltsd le magadat az én parancsnokságom alatt?

– Igyekszem – felelte Liam fogcsikorgatva. – Szentséges ég, ez nagyon fáj!

– Nyújtsd a kezedet! – utasította Colt. – Fájni fog, de...

– Megcsinálod? – kérdezte Dagi. – Figyelj, hogy jó pozícióban állj mellette!

Nem tudom, melyik hangot volt rosszabb hallani: a kattanást, ahogy Liam karja a helyére ugrott, vagy az utána következő üvöltést.

– Tovább kell mennünk – szóalt meg Vida, azzal kirúgta a teherjáró ajtaját. – Ez a szar teljesen totálkáros... A teherkocsitok platóján fogunk feküdni, de menni kell. Ha itt állunk és siránkozunk, előbb-utóbb ránk lőnek. Inkább előbb, mint utóbb.

– Szemüveg? – szólt Dagi, azzal a kezét nyújtotta, nagyjából arrafelé, ahol engem sejtett. Vida belékarolt, és átvette tőlem az elferdült drótkeretet. Egy pillanatig feltartottam, megfogtam a kezét; csak annyi ideig, hogy meggyőződjem róla, valóban jól van.

Zúzóadások, horzsolások voltak rajta, de nem vérzett. Átkozott nagy csoda...

Clancy. Hirtelen hátrafordultam, a kisteherautó felé. Egy pillanatig, amíg meg nem láttam a sötét sziluettjét a kocsiban, majd nem megállt a szívem. A francba! Így veszítjük el. Káosz. Óvatlanság. Pánik tört tám... tudatomat elsötétítette a rémület, és legszívesebben rögtön odarohantam volna. A kulcsot sem vettem ki a kocsiból. Ha Cole nem kötözte volna az ülés merevítővasához a lábát, már itt sem lenne.

Ne legyél ennyire negatív, gondoltam, de körmöm a tenyerembe vágjt. *Ennél jobbnak kell lenned.* Az adrenalin lassan ürült ki a véráramomból; képtelen voltam nem remegni.

– Tudod, Daginagy – szólalt meg Vida, és hangja újra rájuk irányította a figyelmemet –, ...ami azt illeti, nem nagyon szenvedted meg ezt a krízishelyzetet.

– Nem látom az arcodat, így nem tudom megállapítani, hogy ezt őszintén mondtad-e... – jegyezte meg Dagi.

Felvettem a hátizsákomat, és átkocogtam a kocsi másik oldalára, ahol Cole éppen a sántító Liamet kísérte a kocsink felé a katonák teste mellett. Képtelen voltam rájuk nézni, megsejlelni, mit tett Cole a féktelen düh pillanatában. Liam a mellkasához szorította sérült karját. Utolértem őket, a derekára csúsztottam a kezemet, mintha támogatnám, valójában azonban biztos akartam lenni abban, hogy jól van. Hogy életben van.

Liam felém fordult, oldalra biccentette a fejét.

– Csókolj meg még egyszer!

Megtettem. Puha, gyors puszi volt, ajka szélére, ahol egy kis fehér heg húzódot. Az arckifejezésemet látva hozzátette:

– Lepergett előttem az életfilmem. Arra nem elég ennyi csók.

Cole felhorkant, de egész teste feszült volt még a dühtől, amit képtelen volt elengedni.

– Nahát, öcsém! Ez szokatlanul ügyes húzás tőled.

Felemeltük Liamet a platóra, Dagi mellé fektettük, aki a szíve fölött szorongatta a szemüvege roncsait.

– Ó, a francba! – szólalt meg Liam, amikor meglátta, mi történt. – Nagyon sajnálom, haver.

– *Felírt szemüveg volt* – mondta Dagi halk, gyászos hangon. – Szemészorvos írta fel.

Cole kirántotta a neonkék ponyvát az öccse alól, és letakarta vele őket.

– Mit csinálsz? – kérdezte Vida, aki máris fel akart ülni.

– Feküdjetek, lapuljatok, ne húzzátok le magatokról a ponyvát. Igyekszünk minél messzebbre jutni innen, és szerzünk másik kocsit. Ezt már valószínűleg jelentették rádión.

– Szeretném megjegyezni, hogy ez nagy kibaszás.

– Jegyeztem – felelte Cole, azzal felcsukta a plató ajtaját.

Visszaültem a kormány mögé, testembe szívtam a járó motor vibrálását. Clancynek sikerült levennie magáról a csuklyát, és bár nem néztem rá, szemem sarkából láttam, hogy engem néz. Hetek óta először tűnt el róla a duzzogó bosszúság és... mosolygott. Aztán elvonta rólam a tekintetét, és Cole-t nézte, aki éppen becsapta az ajtót, olyan erővel, hogy az egész jármű megremegett. Ölében valami bőrtáskaszerű tárgyat tartott, és egy pisztolyt, amit az egyik katonától vehetett el. Keze remegett, görcsbe rándult, a bőrtáska és a pisztoly csúszkált az ölében, amíg a combja alá nem dugta. A látványról Mason jutott az eszembe. Vörös. Tűz. A tudatom mélyén lebegő laza szálakat érintett ez a kép, és lassan megláttam a szálak szövetének a mintázatát. Thurmondban a Vörösek furcsán mozogtak; mások lépdeltek, ők tántorogtak, mások integettek, ők rövid, ütősszerű mozdulatokat tettek. De azt hittem, azért ilyen furcsa a mozgásuk, mert a PSF-ek korlátozzák őket.

De Mason... a kölykök Nashville-ben, úgy csúfolták, hogy Rángógrincs. Azért nevezték Rángógrincsnek, mert az egész teste furcsa ritmusban rángott. Azt hittem... Nem tudom, valójában elgondolkodtam-e az okokon; egyszerűen azt feltételeztem, hogy a kiképzéséhez van köze ennek a furcsa mozgásnak, hogy a kormány megpróbálta megtörni, átalakítani a gondolkodását és tökéletes katonává alakítani.

Mindegyiküknél... az összes Vörösnél jelentkezett ez a kényeseres, finom rángatózás. És ha én, aki csak néhányat ismertem közülük, felismerem a tüneteket; hogy is ne ismerné fel ezeket az, aki ott volt... aki azért volt ott, hogy javaslatokat tegyen, részt vegyen a kiképzésben, és szemlélje a folyamatot?

– Clancy... – szólaltam meg.

– Ez naggyon jó! – felelte, és harsányan felnevetett.

Cole teste megmerevedett, arca mintha kővé vált volna. A tekintetében égő düh meglágyult, szeme üveges lett, elhomályosult. Jól ismertem ezt a nézést.

Rögtön be akartam hatolni Clancy tudatába, de olyan volt, mintha falnak hajtottam volna. Hátralökött, a koponyámba éles fájdalom hatolt, lüktető sajgássá változott. Nem volt idő arra, hogy ugyanilyen módszerrel szakítsam meg a kapcsolatot, mielőtt valami történne... mielőtt Cole-t a maga bábjává változtatná. Könyökkel ütöttem meg, ott, ahol Johnson kiképzőtiszt tanította: a halántékán. Clancy szeme fennakadt, előrenyeklett, homlokát a műszerfalba verte.

A kerekek kipörögtek, tövig nyomtam a gázpedált, igyekeztem minél távolabb kerülni a tűz-jeltől, amit Cole hagyott hátra. A füstöt könnyen észreveszi bármelyik helikopter vagy járór. Nem kellett belegondolnom, milyen következményekkel járhat, hogy Clancy tudja... Csak ki kellett jutnom erről a helyről, mihamarabb.

Halántékom még mindig lüktetett, a szívem természetellenes ütemben vert, amikor jobbra néztem, és láttam, hogy Cole a homlokát dörzsöli.

– Mi a bűdös franc... – mondta, és ismételte egyre hangosabban, végül már üvöltve. – Mi a bűdös franc ez?

Füstszagot éreztem... láttam, mennyire erősen rázkódik.

– Cole, figyelj rám... le kell nyugodnod, oké? Nyugodj meg! Nincs semmi baj...

Az ölébe vett bőrtáskával matatott, kirántott belőle egy áttetsző folyadékkel teli fiolát és egy fecskendőt. Hol az útra figyeltem, hol rá, ahogy felszívta az ampulla tartalmát, de elszalasztottam a lehetőséget, hogy megállítsam. A következő mozdulattal Clancy nyakába dőfte a tűt.

– *Cole!*

– Ez megakadályozza, hogy ez a kis szardarab itt kavarja nekünk a szart. Keddig nem ébred fel – mordult fel. – A rohadt életbe! Ez nem olyan volt, mint ahogy te csináltad a főhadiszálláson. A francba! Nem olyan volt – mondta, azzal a fecskendőt

és a fiolát visszadobta a bőrtáskába, és az egészet a műszerfalra hajította.

A keze már nem remegett, de nyugtalanság vibrált a levegőben; úgy éreztem, mintha olyan ember mellett ülnék, aki azon gondolkodik, vajon működésbe hozza-e a detonátort.

Visszafordult az ablaka felé, nézte, ahogy az épületek suhanak mellettünk... de láttam az arcát az üveg tükröződésében, és az mindent elmondott. Nem tudott uralkodni magán, mikor a Humvee tüzet fogott... egyáltalán nem volt ura magának.

– Mit mutatott neked?

– Magamat.

– Ezt hogy érted?

Cole az üveghez támasztotta a homlokát, és behunyta szemét.

– Vörös tábor volt. Valahol. Nem tudom, hol. Láttam, hogy mit csinálnak a szerencsétlen kölykökkel, hogy kiképezzék őket. Láttam, hogyan láthatnak minket mások, ha ennek egyáltalán van valami értelme... mintha füst fojtogatna. Semmi nem volt az arc kifejezésükben, de egy pillanatra a szart is kiijesztették belőlem. Mintha tényleg ott lettem volna. Fogoly voltam, és én következtem a sorban.

– Nagyon sajnálom – szólaltam meg és képtelen voltam a feszültséget elsimítani hangomban. – Egy pillanatot késtem a felismeréssel. Nem lett volna szabad...

– Az én hibám, hogy rájött – csattant Cole hangja. – Ne válald magadra az én hibámat, Kicsi Gyémánt! Nem kell magadra vened. Mondtad, hogy a benne volt a Dzsembori Projektben. Uralkodnom kellett volna magamon, nem úgy viselkedni, mint valami szörnyeteg. Csak... ó, a büdös francba! – Ökölrel csapott az ajtóra. – Egyáltalán nem gondolkodtam. Én csak... az győzött. Egy pillanatilag az győzött.

Szavai ökölcsepásként érték a szívemet. Ismertem ezt az érzést. Nem számít, mennyi ereje van az embernek, nem számít, milyen hasznos a képessége. A képességeknek is van saját akaratuk. Ha nem uraljuk őket, megtalálják a módját, hogy a fejünkre nőjenek.

– Azok a kölykök, a Zöldek és a különösen a Kékek... nekik olyan könnyű, ugye? – szólalt meg Cole halkán. – Nekik könnyebb

uralkodni magukon és eltitkolni a képességüket. Az ő életüket nem teszi annyira tönkre, mint a miénket. Nekünk nagyon kell figyelniük minden mozdulatunkra, különben hibázunk. És azt nem szabad.

Liam – és Dagi és Vida és a többiek – képtelenek megérteni, mennyi munka van abban, hogy uralom a képességeimet, hogy ne azok uraljanak engem. Ha egy pillanatra is lazítok a szoros fogáson, akkor megsérül valaki. Vagy én.

– Olyan, mintha mindig a határán lennék, és képtelen vagyok... képtelen vagyok átlépni úgy, hogy ne féljek átkozottul. Attól tartok, hogy mindent tönkreteszek. Nem akarok minden jót gajra vágni az életemben. Nagyon hosszú ideig nem tudtam irányítani...

– És azt hiszed, hogy én tudom? Jesszus! Hiszen mindig érzem, hogy forrong bennem, hogy sístereg a bőröm alatt. Lassan fű, bugyborog, amíg ki nem engedem a gőzt. Akkor megszűnik a nyomás. Ez már gyerekkoromban is így volt – mondta Cole, és halkán, humortalanul felnevetett. – Nem olyan volt... nem olyan volt, mintha hang szólt volna hozzám, vagy ilyesmi, nem suttozott a fülemben. Azt hiszem, csak valami késztetésféle volt. Mintha túl közel állnék a tűzhöz, és csak egyszer kellene belenyúlnom, hogy érezzem, mennyire forró. Éjszakánként nem tudtam aludni. Azt hittem, azért, mert az apám maga az ördög. Tényleg, igazán, maga volt a Sötétség Hercege.

– Harry? – kérdeztem zavartan.

– Nem. A biológiai apám. Harry a...

– Oké, bocs. El is felejtettem.

– Ezek szerint Lee sokat beszél róla – kérdezte, de nem várta meg, hogy válaszoljak, rögtön folytatta. – Igen, az igazi apánk... az az ember... ostoba, mint egy láda fakalapács és gonosz, mint a kígyó. Nem jó kombináció. Még mindig arról fantáziálok, hogy betörök a régi házba, és felgyújtom az egész világot.

– Liam csak egyszer említette – mondtam, és nagyon igyekeztem nem kíváncsiskodni, bármennyire is szerettem volna. Ez volt Liam életének az a része, amit nem akart megosztani velem, és bármilyen szörnyen hangzik, ettől csak még jobban érdekelt. – Amikor kijött a sodrából.

– Jó. Ez remélhetőleg azt jelenti, hogy a felére sem emlékszik annak, amit mondott. Az a pasas... igazi szörnyeteg volt. Maga az ördög, amikor feldühödött. Azt hiszem, valamelyikünk hasonlít rá. Az alma nem esik messze a fájától. Tudod, régebben sokszor gondolkodtam azon, vajon a képességeink valahogy összefüggésben vannak-e az eleve meglévő hajlamainkkal. Arra gondoltam, hogy ez a tűz... ez az ő haragja. A biológiai apám dühe.

Tudtam, hogy egyáltalán nem számít, legalábbis ha engem próbáltak nyugtatni, megerősíteni, annak semmi hatása nem volt rám, de ki kellett mondanom. Meg kellett mondanom neki.

– Te *nem* vagy szörnyeteg.

– A szörnyetegenek nem fújnak tüzet? Nem égetnek fel országokat, királyságokat? – kérdezte Cole fanyar mosollyal. – Hiszen te is szörnyetegnek nevezted magadat, ugye? Akárhányszor mondják neked, hogy nem igaz, te nem hiszed el, mert láttad a bizonyítékát. Nem tudsz bízni magadban.

Hátradóltam az ülésen, és először gondoltam arra, hogy nem várja-e legalább annyira a betegség gyógyításának valóra válását, mint a többiek.

– Ez az egész neked nem a táborokról szól... ugye? Hanem a gyógyomódról.

Az ádámcsutkája le-fel mozgott. Feszengve nyeldekelt.

– Rögtön kitaláltad. Nyugodtan gondoldj seggfejnek.

– Miért? Mert nem akarsz így szenvedni? – kérdeztem hirtelen, éles hangon. – Mert normális akarsz lenni?

– Mi az, hogy normális? – kérdezte Cole. – Egészen biztos vagyok benne, hogy egyikünk sem emlékszik már arra, milyen a normális élet.

– Rendben. Módosítok. Akkor, mert olyan életet akarsz, ahol szabad lehetsz ettől a nyavalyától. Jobban akarom a gyógyulást, mint lélegezni. Nem szoktam ezen gondolkodni. Soha nem hagyom el magamat, mármint nem hagyom, hogy a jövőre gondolkodjak, és ez most már olyan, mint valami kényszer. Nagyon akarom ezt a szabadságot, és úgy tűnik, minél elszántabban próbálom elérni, annál távolabb kerül.

Cole két tenyerével az arcát dörzsölte, és bólintott.

– Én néha alábecsülöm... te meg is feledkezel róla, mert rendszeren tudsz élni. Együtt élni ezzel. És valahányszor kiakadsz, mindig sikerül összeszedned magadat. De most kezd egyre nehezebb lenni, igaz?

– Igen.

Ekkor ismertem be először. A szó olyan üres volt, mint én.

– Nem mintha én azt hinném, hogy nem fogom tudni összeszedni magam. De attól rettegek, hogy egy nap egyszerűen... felrobbanok. Szétrobbanok. És azzal kinyiffantok mindenkit, akit szeretek, mert egyszerűen nem tudok uralkodni magamon, és folyton olyan átkozottul dühös vagyok. – Arca elé húzta a kezét, várta, hogy megint görcsbe ránduljon. Mivel ez nem következett be, a tekintete lecsúszott Clancyre. – Fehér szobákban tartják őket. Bezárva. Folyton égnek náluk a lámpák, és hangok vannak. Szüntelen hangok, amik olyan baromságokat mondanak nekik, hogy *tévedsz, ismerd el, hogy tévedsz, akkor meg tudunk gyógyítani téged*. Bántják ezeket a kölyköket... fájdalmasan kínozzák őket, folyton-folyvást. Olyan volt... alig bírtam nézni, pedig nem is engem vertek. Vajon az egész... valóság volt? Ki tud ilyesmit kitalálni?

A kezem megfeszült a kormányon.

– Bármilyen képet be tud tenni a fejedbe, amit csak akar, de szerintem az igazság önmagában elég gyalázatos ahhoz, hogy ne kelljen kiszíneznie.

– Nem tudom, mitől vagyok jobban kiakadva... Attól, amit a kölykökkel csináltak, vagy attól, hogy rájöttek, hogyan lehet bennük tartani a tüzet. A rohadt életbe, Kicsi Gyémánt! Hogy a bűdös francba... – A fejét ingatta, mintha valamilyen gondolatokat akarna kívülrekeszteni. – Ha elmondja valakinek a többiek közül, ha elmondja Liamnek, mit csináljak? Egyik kölyök sem jön ötven méternél közelebb hozzám.

– Nem fogja elmondani senkinek – biztosítottam. – Mennyi van még abból a szerből?

Kinyitotta a táskát.

– Még három fiola.

– Akkor így marad, kiütve, míg biztonságban el tudjuk zárni a Ranchen. Mindig elkülönítve tartjuk, és csak velem kommunikálhat.

– Egyszerűbb lenne megölni.

Semmilyen indulat, semmi düh nem volt a szavaiban és talán ezért volt annyira megdöbbentő. Hideg, könyörtelen gyakorlatiasság. Nyugtalanító volt, hogy milyen gyorsan kapcsolt át.

– Nem tehetjük. Ő az egyetlen, aki tudja, hol van az anyja. – emlékeztettem, egy korábbi érvét felidézve. – Semmit sem tehetünk vele, amíg erre rá nem jövünk. Szükségem van a gyógy módra. Akármilyen is az, szükségem van rá. Mindennél jobban gyűlölöm Clancyt, de még jobban utálok így élni. Ki nem állhatom a gondolatot, hogy nem lehet véget vetni ennek.

Cole visszafordult az ablak felé, nézte, ahogy az épületek elsuhannak mellettünk.

– Akkor te és én, Kicsi Gyémánt, kénytelenek leszünk kitálni, hogyan járhatunk mindig egy lépéssel a bennünk lakozó szörnyeteg előtt.

Bólintottam; a torkom elszorult, sírhatnékom volt a meglepetéstől, hogy végre találtam valakit, aki megért... Aki nemcsak a külvilággal harcol maga körül, hanem önmagával is meg kell küzdenie.

– Biztos vagy benne, hogy ez nem valami rémálom? – kérdezte halkan. – Biztos, hogy ebből nem lehet felébredni?

Néztem, csak néztem az utat, előrebámultam, figyeltem, ahogy a sivatag felől fújó szél halvány aranyló fénybe vonja az aszfaltot, és közben sötét felhők gyülekeznek felettünk.

– Igen – feleltem egy idő után.

Mert az álmodók, ha felébrednek, maguk mögött hagyják a szörnyeiket.